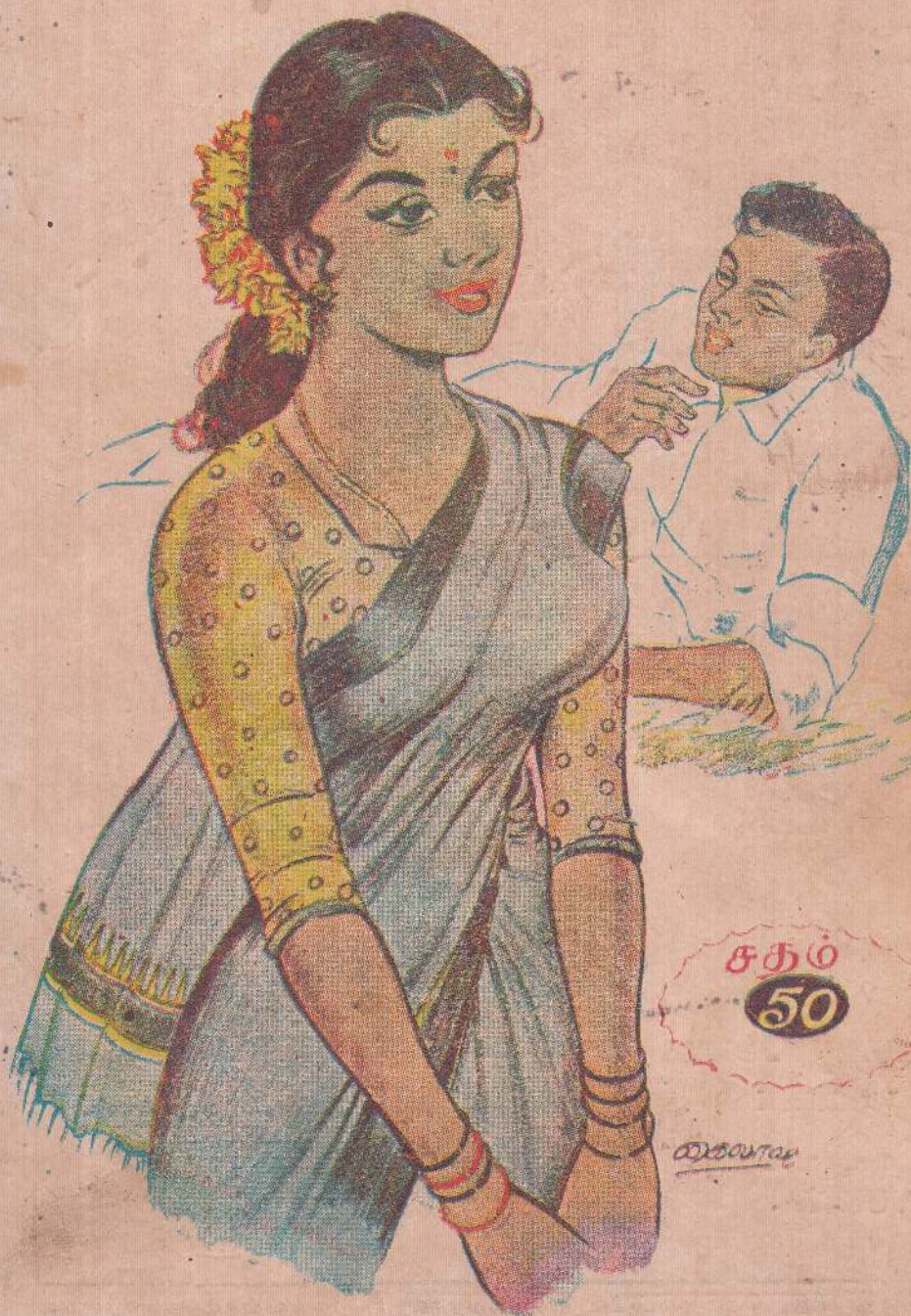

தெனியான்

தெனியான்

தமிழமுது

தெனியான் ஆசிரியர் மணிசேகரன்

ஸெயின் ஸ்டோர்ஸ்,
வவுனியா

எம்மிடம் தரமிக்க தங்கப்பவுண்
நகைகள், சிறுத்த பிடவைத் துனசு
கள் பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்கள்,
றலி பைசிக்கள், உபகரணங்கள்,
தோட்டா முதலியன
சகாய விசைக்குப் பெற்றுக்
கொள்ளலாம்.

V

The Zain Stores
VAVUNIYA

Telephone: 550

எமது நல்வாழ்த்துக்கள்

தாசன் மில்

தர்மலிங்கம் ஸ்டேட்,

வவுனியா.

Dealers in

**Elephant Brand
Soft Drinks**

V

Mahaledsumy Stores

(Prop: N. Viruthasalam)

66, Tharmalingam Street,
VAVUNIYA.

கட்டடக் கண்ணாடி
விநியோகிப்பதிலும் மற்றும்
வர்ணப் படங்கள் பிறேம்
போடுவதிலும் யாழ்நகரில்
முதன்மை பெற்றவர்கள்

V

ஜெசிமா மிக்சர் பலைஸ்

222, 232, கே. கே. எஸ். ஸ்டேட்.

யாழ்ப்பாணம்.

இதயம் பேசுகிறது

ஈழத்திலே ஒரு தனித்துவமான எழுத்தாளரும், பேச்சாளருமான எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களின் உருவப்படத்தை அட்டையிலும் உள்ளே அவருடைய ஆணித்தரமான உண்மை நிரம்பிய பேட்டியையும் தாங்கிவந்த

தமிழ் 2 அமுது 6
101, வேக்கந்தை வீதி
கொழும்பு-2

★

கௌரவ உதவி ஆசிரியர்
பா. சிவபரலன்.

இலக்கியக்குழு
து. சிறீனிவாசன்
கு. கணேசலிங்கம்
ஆ. குணநாயகம்
பா. சிவகடாட்சம்
வே குணரத்தினம்
சி. கணேசலிங்கம்
இ. ச. கோபாலபிள்ளை

தமிழ்முதில் வெளிவரும் கதைகளில் உள்ள பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை எழுதிய இலக்கிய கர்த்தாக்களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

— ஆர்.

தமை தமிழ்முதின் நடுநிலையையும் பரந்து விரிந்த எண்ணத்தையும் காட்டுகிறது.

ஜீவன்,
ராசவீதி, கண்டி.

இலக்கிய இதழ் என்ற மகுடத்தில் தமிழ்முது வீறு நடை போடும் வளர்ச்சிப் படியை இதழுக்கு இதழ் காணமுடிகிறது. சென்ற இதழில் 'இன்றைய ஈழத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், 'கட்டுரை ஆழம் குறைந்த தென்றலும் அகலாமாயிருந்தது. எஸ். பொ. பற்றிய பேட்டியில் தனது தனித்துவத்தை பிறர் இனங்காணவில்லை என்ற குறையை தாமாக நிறைவாக்கும் அவா தொனிக்கிறது. எனினும் இலக்கியத்தில் கோஷ்டி மனப்பான்மையைத் தமிழ்முது ஆதரிக்கவில்லை என்பதற்கு அப்பேட்டி ஒரு சான்று.

எம். எச். எம். சம்ஸ்,
திக்கவெல்லை.

ஐந்தாவது இதழின் அட்டையில் எஸ். பொ. வின் உருவத்தை வெளியிட்டமைக்காக உங்களை எப்படிப் பாராட்டலாம் என்றே தெரியவில்லை. எஸ். பொ. என்ற அந்த இரண்டு எழுத்துக்களும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய தொண்டை உணர்ந்து தக்க நேரத்தில் நீங்கள் அளித்த கௌரவம் நம் எல்லோருக்கும் சாரும். ஆனால் எஸ். பொ. வின் சந்திப்பில் ஏனோ அவரின் 'தவனி'யைக் காணவில்லை.

எஸ். எல். எம். ஹனிபா,
வெலிக்கந்தை.

அமரர் மஹாகவியின் 'மட்காப்பு' என்ற அருமையான கவிதையை எமக்கு

அளித்த தமிழ்முதிற்கு வாழ்த்துக்கள்.

நெல்லை. ஐ. நடேஸ்,
நெல்லியடி.

திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர் குறிப்பிட்டதுபோல் அமுதுமாத இதழாக வெளிவர வேண்டுமென்பதை இதயபூர்வமாக வரவேற்கின்றேன். அத்தகுதி தமிழமுதுக்கு நிரம்பவும் உண்டு. பக்கஞ்சாராது நடுநின்று ஈழத்தில் இலக்கிய பாரம்பரியத்தை வளர்க்க என் ஆசிகள்

வி. சி. எஸ். பாலசுந்தரம்,
வேலுனை.

கவிஞர் சிவானந்தனின் 'வேண்டுகோளை'ப் போல இன்னும் பல கவிதைகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பிரசுரிப்பதன் மூலம்தான், இன்றைய நாற்றமடிக்கும் சமுதாயம் நல்லதொரு முன்னேற்றப் பாதையின் முன்னோக்கிச் செல்லமுடியும்.

மு. சண்முகநாதன்,
கொழும்பு-4.

'பொது மக்களுக்கு என்னத்தை அறிவிப்பதன்று நோக்கம். ஒன்றை உணர்த்தி வைப்பதே நோக்கம்.' இதன்படி திருக்குறள் அன்றுதான் பாடப்படலாம் என்பதை விடுத்து, இன்றும் அதே பாணியில் இன்றைய பிரச்சினைகளை புது உருவம் கொடுக்கும் படியும், தான் அதற்கு முன்னுரை கொடுப்பதை முன்னே மனமார ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாரே 'வேண்டுகோளில்' கவிஞர் சிவானந்தன்.

த. தேவராசர,
அரியாலை.

தமிழில் தற்கால இலக்கியம்

கலாநிதி ஆஷர்

மிக அண்மைக்காலம் வரையிலும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய சிரத்தை என்பது, ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளின் கவிதைையைப்—குறிப்பாக சங்கத் தொகைகளையும் மத்திய காலத்துப் பதிப்பாடல்களையும்—பற்றிய சிரத்தை என்ற அர்த்தத்தினையே கொண்டிருந்தது. ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் தற்கால இலக்கியம் அலட்சியம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது, உண்மையில், வியப்பினை ஊட்டவல்லதாக அமைய மாட்டாது. உலக இலக்கியத்திற்குத் தமிழின் சிறந்த பங்களிப்புகள், கேள்விக்கிடமின்றி, தமிழின் வரலாற்றிற்குட்பட்ட முதல் ஆயிரம் ஆண்டுகளிலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும், கடந்த நூற்றாண்டில் மட்டுமே, மிக ஆரம்ப அடுக்குகளைப் பற்றிய முழுக் கவனிப்புப் புலமையின் உலகத்திற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே, மிக உன்னிப்பான கவனத்தினை அது தொடர்ந்து கவர்ந்து வருதல் இயல்பானதாகும்.

சங்கப்பாடல்களின் மிகச் சிறந்தனவற்றை மிஞ்சக் கூடியதாகவோ—அன்றேல், இணையாக அமையக்கூடியதாகவோ—எதிர்கால எழுத்தாளன் ஒருவன் ஆக்கித் தருவான் என்று கற்பனை செய்தல் சிரமசாத்தியமானது. ஆனால், சமகால சேக்ஸ்பியர் ஒருவர் இல்லாமை ஜீவிக்கும் ஆங்கில நாடகங்களை உதாசினப்படுத்துவதற்கு எவ்வாறு காரணியாக அமையமாட்டாதோ, அதே போன்று அஃது இன்றைய இலக்கியத்தை உதாசினப்படுத்துவதற்குக் காரணியன்று. எனவே, தென்கிழக்கு, ஆசியாவுக்கு வெளியே முதன்முறையாகக்

கூட்டப்படும் இந்த முதலாவது சர்வதேசிய மாநாட்டிலே, தற்காலத்தமிழ் இலக்கியத்தின் இயல்பினையும் பரப்பினையும் பரிசீலனை செய்வதற்கும், அதன் சிரத்தைக்கும் ஆராய்ச்சிக்குமான சாத்திய வழிமுறைகளை முன்வைப்பதற்கும் சற்றே நேரத்தினை ஒதுக்குவது பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகிறது. இது, இத்துறையில் இதுவரை எதுவுமே செய்து முடிக்கப்படவில்லை எனக் கூறுவதாக அமையாது. தமிழ் வசனத்தின் வரலாறுபற்றி, பெரும்பாலும் தமிழில் அமைந்துள்ள பயனுள்ள நூல்கள் அநேகம் உள். அத்துடன், கவிதை பற்றி—பாரதியாரே இது சம்பந்தமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகப்பட்சம் காட்டப்படும் எழுத்தாளராக விளங்குகின்றார்—தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டிலும் அநேக ஆக்கங்கள் உள். கடந்த தசாப்தத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட இலக்கிய வரலாறுகள் சிலவற்றில் தற்கால இலக்கியத்திற்காக நியாயமான இடம் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கால எழுத்தின் பண்புகள் பற்றிப் புலமை சார்ந்த ஆராய்ச்சிகள் சில சென்னை-மலேசியப் பல்கலைக்கழகங்களின் மாணாக்கரினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்திற்கு அப்பால், இன்றைய தமிழ் இலக்கியம் இன்னும் சிறந்த முறையில் அறிந்து கொள்ளப்படுவதற்கு மேலும் அதிகமாகச் செய்யப்படவேண்டி இருக்கின்றது என்பது மெய்யம்மையாகும். இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகள் பற்றியும், சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் தெரிவு செய்யப்பட்ட எண்ணிக்கையினரின்

ஆக்கங்கள் பற்றியும் மான்மீயங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

ஐரோப்பிய இலக்கியக் கண்டுபிடித்தலின் தாக்கத்திற்கு இந்தியா அடங்கலுமுள்ள தற்கால இலக்கியம் எவ்வளவோ கடன்பட்டுள்ளது. தமிழ்க் கவிதை மரபு இடைவிடாது நீண்டதாக இருந்தபோதிலும், தமிழ்க் கவிதையிலேகூட மேற்கின் செல்வாக்கினைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இருப்பினும், சுதேசிய ஊற்றுக்களிலிருந்தே, அதாவது முற்காலத்திற்குரிய சிறப்புயர்வு வாய்ந்த கவிதையிலும், கிராமிய இலக்கியத்திலும் இருந்தே, அது அதிகம் கடன்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தின் முதல் முக்கியத்துவம் பெறும் தமிழ்ப் புலவரான இராமலிங்கம் அடிகளார் (1823-1921) தாம் பிறந்த நாட்டினாலேதான் முற்றுமுழுதும் உருவாக்கப்பட்டார். தமிழ் நாட்டின் தேசியக் கவிஞரான சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார் (1882-1921) பற்றி வெளிவந்தவற்றுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாக இல்லாத போதிலும், அடிகளாருடைய வாழ்க்கையையும் ஆக்கங்களையும் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் ஆங்கிலத்திலும் கிடைக்கின்றன. கிறிஸ்தவக் கவிஞரான எச். ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை (1827-1900) நீங்கலாக, ஏனையோர் உதாசினப்படுத்தப்பட்டவர்களாகவே தோன்றுகின்றார்கள். அவர்களுள் அநேகர் தென்னிந்தியாவுக்கு வெளியேயும் மேலும் அறியப்பட வேண்டிய தகைமை உடையவர்கள். சில சமயங்களிலே அவர் கவிதையை சமூகச் சீர்திருத்த கருத்துக்களுக்கான

வாகனமாக உபயோகித்தமை எல்லோருடைய கவலைப்புக்கும் பொருந்துவதாக அமையாவிட்டாலுங்கூட, பாரதிதாசனும் (கணக-சுப்புரத்தினம், 1891-1966) கவிமணியும் (தேசிய விநாகம் பிள்ளை) மிக வெளிப்படையான எடுத்துக்காட்டுக்களாவர். மிக அண்மைக்காலத்துப் பரிசோதனைகளைப் பற்றிக்கூடப் பொதுவான ஆராய்ச்சிகள் தேவைப்படுகின்றன.

உண்மையில், தற்காலத் தமிழ் ஆக்கங்களின் பெரும்பகுதி வசனத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்வளவு காலமும் எத்தனிக்கப்பட்டதிலும் பார்க்க, தமிழ் வசன நடையின் அபிவிருத்தி பற்றிய ஒரு விரிவான வரலாறு தேவைப்படுகின்றது. அநேக செல்வாக்குகள் செயற்பட்டுள்ளமையினால், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலேயே முரண்பாடுடைய அநேக போக்குகளும் இருந்துள்ளன. தென்னிந்தியாவுக்கு ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்கள் வந்த பிறகுதான், வசனத்தில் எழுதுவது விரிவடைந்துள்ளது. ஆனால், முக்கியமான மாதிரிகள், அதாவது சிறப்புயர்வு பெற்ற கவிதைகள் பற்றிய மத்தியகால உரைகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு முற்காலத்தைச் சேர்ந்தவை. பத்திரிகை எழுத்துக்களின் சுய இயல்பினாலும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பின் விளைவாகத் தமிழ்ப் பத்திரிகை எழுத்துக்களின் பெரும்பகுதி அமைந்ததின் காரணத்தினாலும், தற்காலத்தில் மிக வேறுபட்ட தாக்கத்தினை பத்திரிகை எழுத்துக்கள் பதித்துள்ளன. எழுத்தாளர் சிலர் வழக்கிலல்லாத குறிப்பிட்ட மாமூலான நடையை விரும்பும் அதே சமயத்தில், ஏனையோர் பேச்சு மொழியினைக் கிட்டத்தட்ட எட்டிப் பிடிக்கும் நடையை விரும்புவதின் விளைவாகவும் சில சமயங்களில் முரண்பட்ட போக்குகள் தோன்றியுள்ளன. இவ்வாறே, சமஸ்கிரு

தத்தினைக் கலப்பதற்கு எதிராகத் தனித்தமிழ்ப்போக்கு அமைந்துள்ளது.

இன்றைய முக்கிய இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ளதைப் போலவே, நாவல் ஒரு பிரதான இலக்கிய உருவமாக அமைந்துள்ளது. எதார்த்தம் - விசித்திரக்கற்பனை-சமூக விமர்சனம் ஆகியவற்றின் விநோதமும் சுவாரச்யமானதுமான கலவையாகவும், பின்பற்ற முடியாத நிரூபிக்கப்பட்டதாகவுமுள்ள சாமுவல் வேதநாயகம் பிள்ளையினுடைய பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்துடன், ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தமிழில் நாவல் இலக்கியம் தோன்றிற்று. பிராமண குடும்ப, வாழ்க்கையைப் படம் பிடிக்கும் அதே வேளையில், வேதாந்தத்தை மக்கள் மத்தியிலே பரப்புவதை நோக்கமாகக் கொண்ட பி. ஆர். ராஜம் ஐயரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. நூற்றாண்டின் திருப்பத்திலே, மாதவையாணின் நாவல்களிலே வலுவான சீர்திருத்தப் போக்குகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதே சமயம் மாறுபாடையையும் சமூகத்தைப் பற்றிய கதைகளாக அல்லாமல், எஸ்.எம். நடேசசாஸ்திரி 'உல்லாச வேளிகள்' எழுதினார். தமிழின் மிகச் சிறந்த வரலாற்று நூலாசிரியரான கல்கி (ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி, 1899-1954) எழுத்துத் துறைக்கு வரும் வரையிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே, பெரும்பாலும் பிற மூலங்களிலே பெறப்பட்டனவும், திகிலூட்ட வல்லனவுமான துப்பறியும் நாவல்களுக்கு வரவேற்பு இருந்தது. இன்னும் அண்மைக் காலத்திலே, மு. வரதராசனின் நூல்களினால் விளக்கக்கூடிய அபிவிருத்தியான, ஆரம்பகாலக் கவிதைகளின் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை பரப்பும் முயற்சியுடன், சமூகப் பிரச்சினையிலுள்ள பாரம்பரிய ஆர்வத்தினை இணைக்கும்

போக்கினைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தமிழ் நாவலின் வரலாறு கவர்ச்சியான ஒன்றாக அமைந்துள்ளதினால், லா. ச. ராமாமிர்தத்தின் பரிசோதனை ஆக்கத்திலே தோன்றும் நவீன அபிவிருத்திகள் வரை, விரிவாக மீண்டும் எழுதப்படுதல் தக்கது.

பெஸ்கியினுடைய பரமார்த்தகுரு என்னும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக் கதைகளுடன் ஆரம்பத்தினைக் கொண்டிருந்தாலுங்கூட, நாவலைப் போன்று தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாறு நீண்டதல்ல. வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்களுடைய பிரதிநிதித்துவமான கதைகள் அடங்கிய 'The Plough and the Stars' என்னும் தொகுதி (ஆசியா பப்பிரிஷிங் ஹவுஸ், 1963) கிடைத்தக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆரம்பகால அபிவிருத்திகளைப் பற்றியும், புதிய போக்குகளைப் பற்றியும் வரலாறு ஒன்று தேவைப்படுகின்றது. இத்துறைக்கு மிக முக்கியமான பங்களிப்புச் செய்துள்ள சிலரைப் பற்றி, குறிப்பாக புதுமைப்பித்தன் (சோ. விருத்தாசலம், 1906-48) பற்றி, முழு நீளமான ஆராய்ச்சிகளுக்கு இடம் இருக்கின்றது.

நாவலும் சிறுகதையும் அடைந்துள்ள அதே வளர்ச்சியை தமிழ் நாடகங்கள் அடையவில்லை. இருப்பினும், வசனத்திலும் கவிதையிலும் அமைந்த நாடகங்களுக்குக் குறைவில்லை, தொனிப்பொருள். முறைமை, நடை ஆகியவற்றிலே குறிப்பிடக்கூடிய அளவுக்குப் பல்வகைப்பட்டனவாகவும் இருக்கின்றன. தமிழ் நாடக இலக்கியத்தைப் பற்றிய எந்த வரலாறும், சிளிமாவுக்கு எழுதுவதையும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

தமிழிலுள்ள புனைகதை அல்லாத வசனமும், சிரத்தை பெறுவதற்கான அதேயளவு தகைமை உடையது,

(15-ம் பக்கம் பார்க்க)

ம. பதிமநாதன்

ரயிலிலிருந்து இறங்கு முன்பு தோளிலிருந்த சால் வைத்துண்டைத் தலையில் முகந்தெரியாதவாறு போட்டுக்கொண்டான் முத்து. அவன் கண்கள் அங்கும் இங்கும் அலைபாய்ந்தன. 'தெரிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை'. அவனுக்கு நிம்மதியாக மூச்சு வந்தது. பயமல்ல, அவசரம். தெரிந்தவர்கள் கண்டால் விசாரிப்பார்கள். நின்று பதில் சொல்ல அவனுக்குப் பொறுமை இல்லை.

ஸ்ரேசனை விட்டு வெளியே வந்ததும் வலதுபுறம் செல்லும் கிளைப்பாதையில் இறங்கி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். வெகுநேரம் துக்குப்பின் அனுபவிக்கும் மாலே வெய்யிலின் மென்மையான உஷ்ணம் உடலுக்கு இதமாக இருந்தாலும் அதை அனுபவிக்கும் நிலையில் மனம் இல்லை. சில்லறைமுட்டி குலுக்குவது போல் அவனுக்குள் பரபரப்பு...தவிப்பு.

'மீனாச்சி!...' ஒன்று இரண்டா? எட்டு வருடங்கள் அவனுள்ளம் மீனாச்சிக்காக நெகிழ்ந்து உருகியது. 'பாவம்! இத்தினி நாளும் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டிருப்பான். கொழந்தைவேறே'.

குழந்தை? அது ஆனோ பெண்ணோவென்று கூட அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் ஆறு மாதக்கர்ப்பமாக இருக்கிறபோது கதறக் கதறக்கிரிந்து ஜெயிலுக்குப் போனவன் எட்டு வருடங்கள் கழித்துஇப்போதுதான் திரும்பி வருகிறான்.

'சோமாரிப் பயல்' பழைய நினைவுகளின் இலயிப்போடு வெறுப்போடு முனகிக்கொண்டான்.

'குடிச்சிட்டு வீட்டிலே படுக்கத் தெரியாமல் வந்து மீனாச்சியின் கையைப் புடிச்சானே?

அன்றைக்கு அவனுக்கும் வந்தது கண் மூக்குத் தெரியாத ஆத்திரந்தான். அடித்

திருக்கலாம் கெட்டகாலம். மரம்பெட்டுகிற பெரிய கத்தி அவன் கைகளில் அகப்பட்டது. ஒரு வெட்டில்ல ஒன்பது வெட்டுகள். அங்கம் அங்கமாகத் துண்டாடி விட்டான்....

முத்து தலையை வேகமாக உலுக்கிக்கொண்டான். 'வேணாம். அந்த நெனைப்பு வேணாம்.'

சந்தித்திருப்பதில்வாகை மரம் தெரிந்தது. அதிலிருந்து 'லயம்' கூப்பிடு தூரந்தான். அதற்கெதிராக விருக்கும் சிறிய தகரக் கொட்டில் தான் அவனது வீடு. வீடென்ன? அவனுக்கது மாளிகை! அவனைச் சார்ந்தவர்களெல்லாம் கூட்டுப் புழுக்களைப்போல அந்தச் சிறிய லயத்திற்குள் ஏனோ தானுவென்று அடங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்துகொண்டிருக்க அவன் மட்டும் சொந்தமாகக் கட்டி முடித்த வீடு.

இதில் மட்டுமல்ல எல்லாவற்றிலுமே அவன் தனியானவன்தான். ஆண்கள் பெண்களென்று வித்தியாசமில்லாமல் 'கசிப்பைக்' குடித்து விட்டு அவர்கள் கொம்மாள மடித்துக்கொண்டிருக்கும் போது அவன் ஏதாவது

உழைப்பாடிருப்பான். அவன் மனைவி மீனாச்சியும் அப்படித்தான்...

அதோ! லயம் வந்துவிட்டது. எதிரே அவனுடைய வீடும் தெரிந்தது. இதயம் பிழந்துபோய் விடுமோவென்று பயப்படும் படியாகத் துடித்தது. 'வாசல் கதவு தொறந்திருக்கே? மீனாச்சி என்ன செய்றாள்? நாலெட்டாக அவன் வாசலுக்கு வருவதற்குள் எத்தனையோ கண் அவனைப் பார்த்துவிட்டன. "முத்து வந்திட்டானே?" வியப்பைத் தாங்க முடியாதவள்போல் மூக்கம்மாக்கிழவி கத்தினாள். முத்து திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. இலேசாகத் திறந்திருந்த கதவைத் தள்ளினாள்

'மீனாச்சி!'

'ஆரடா கழுதே அது?... முத்து ஸ்தம்பித்துப் போனான். உள்ளே போக முடியாமல் கால்கள்கூட மரத்துவிட்டன போலிருந்தது. 'நொண்டிச் சுப்பன். இங்கே ஏன் வந்தான்?

அதற்குள், நொண்டிச் சுப்பனே விந்தி விந்தி உள்ளேயிருந்து வாசலருகே, வந்து விட்டான். அவன் பின்னே அவன் மனைவி கறுப்பாயியும் வந்தாள்.

'அட! ஆரு, முத்து அண்ணாச்சியா?' ஆர்ப்பாட்டம், ஆனால் முகத்தில் கேலியும் வெறுப்பும் பொங்க அருகே வந்தான் சுப்பன்.

முத்துவுக்குக் கூபீரென்று உடலெல்லாம் தீ பரவுவது போலிருந்தது. புருவங்கள் தெரிய அவனை வெறித்துப் பார்த்தான்.

'நீ எங்கேடா வந்தே?'

'நானா?' சுப்பன் ஆச்சரிப்படுபவன்போல் நெஞ்சில் கைவைத்துக் காட்டினான்.

'என்னோடே ஆடு இது தானே?'

'வெளையாடாதே' முத்து கத்துவதை லட்சியம் செய்யாமல் அலட்சியமாகக் கைகளை ஆட்டினான் சுப்பன்.

'நீ மச்சின்னப்பாரு, ஒன்னோடே வெளையாடியறதுக்கு.....'

அவர்களைச் சுற்றி அதற்குள் ஒரு கூட்டமே கூடிவிட்டது.

“மீனாட்சி எங்கேடா?” என்று உறுமீனான் முத்து.

“மீனாட்சியா?” எக்காளமாகச் சிரித்தான். வெற்றிலைக் காவிபடிந்த அவனுடைய தெத்துப் பற்கள் விகாரமாகத் தெரிந்தன.

“போய்ப் பாருடா அண்ணைதே; அவள் ஆரோடேயாவது சுத்திக்கிட்டு ரோட்டு ரோட்டாத் திரிவாள்”.

“சுப்பா” வேட்டை! நாய் போல் பாய்ந்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான் முத்து. அவன் தாடை பயங்கரமாக இறுகியது.

“என்னடா சொன்னே”

“ஐயோ சொல்றேனே” என்று அலறியபடி குறுக்கே விழுந்தாள் கருப்பாயி. நின்றவர்கள் இருவரையும் பிடித்துவிலக்கினார்கள்.

“போய்ப் பாருடா” என்று ஊளையிடுவது போலக் கூக்கிரலிட்டான் சுப்பன்.

“உம் பொஞ்சாதி யடை கையை அண்ணைத் தை புடிச்சிட்டானெண்ணு துண்டு துண்டா வெட்டிப் போட்டியே, இன்னிக்கு நேரத்துக் கொடுத்தனா ஆடிக்கிட்டுத் திரியிறுனே, போய்ப் பாத்திட்டு நாக்கைப் புடுங்கிச் சாவு.” முத்துவின் உடல் ஆத்திரத்தைத் தாங்க முடியாமல் கிடு கிடுவென்று நடுங்கியது. வலது கையால் இடதுகையில் ஒங்கிக் குத்தியபடி அடித்தொண்டையில் உறுமினான்.

“பாக்கிறேண்டா. நீ மட்டுஞ் சொன்னது பொய்யாயிருந்திட்டும்; உன்னைத் துண்டுதுண்டா இறைச்சி வெட்டியுப்போல வெட்டிப் போடல்லே எம்பேரு முத்து

இல்லே. எங்கம்மா என்னே நல்லதனமா பெத்துக்கவுமில்லே.”

“போடா” சுப்பன்திரும்பி அலட்சியமாகத் துப்பினான். வந்தவழியே புயல்போல்திரும்பி மெயின் ரோட்டிலிறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான் முத்து. மனம் குமுறிப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“நெசமாகவே நீ கெட்டுப் போயிட்டியா மீனாட்சி?”

“இல்லையில்லை, அவள் கெட்டுப்புடமாட்டாள். அவள் தங்கம்.”

“அப்படியின்னா லுட்டையேன் அந்த அயோக்கியப் பம்பலுக்குக் குடுத்தாள்?” கேள்வியும் பதிலுமாக மனம் தவித்தது.

“ஏலே முத்து! எப்படா வந்தாய்?” மூலைக்கடை நாடார் மூக்குக்கண்ணாடிக்கு மேலால் பார்த்துவிட்டு அக்கறையாக விசாரித்தார்.

கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அவருக்கு வாயை மூடத் தெரியாது. முத்து கேட்காதவன்போல் விறுவிறுவென்று நடந்தான்.

“பெண்டாட்டியிடை ஆட்டத்தைக் கேட்டுப் பயல் அசந்திட்டான் போலே?” நாடார் முணுமுணுத்தது அவன் காதுகளில் ஈயக் குழம்பாக இறங்கியது. சட்டென்று நின்று திரும்பி அவரைப்பார்த்தான். அவன் விழிகளில் கனிந்த வெறியைப் பார்த்துவிட்டு அவர் வெவ்வேலத்துப் போனார்.

“என்ன நாடார் சொன்னீங்க?” நாடார் பற்களைக் காட்டியபடி நுழைந்தார்.

“ஒண்ணு மில்லேப்பா. இப்படி வா வேன். எப்போவந்தியின்னு கேட்டேன்.” முத்து அவருக்கெதிரே கைப்படிகளில் வந்து நின்று விறைப்பாக அவர் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“அதல்ல நாடார், வேறேதோ சொன்னீர்களே?”

“அது வந்தப்பா...” மேலும் அதிகமான குழைவோடு பற்களைக் காட்டினார் நாடார்.

“தெரியாதா பொம்புளை சமாச்சாரம். அப்படியும் இப்படியுந்தான். அதுக்கெல்லாம் மனசை அலட்டிக்கலாமா?”

அதற்குமேல் மனதுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. கடைக்கு முன்புறம் தொங்கிய பெரிய கத்திகள் அவன் கண்களை மின்னலிட வைத்தது. பற்களை இறுக்கக் கடித்தான். “கெட்டுப்புட்டவள் ஏன் உசிரோடிருப்பான்.

அவளையும் தொலைச்சிட்டு நானும் தொலைஞ்சிட வேண்டியதுதான்.”

எட்டு வருடங்களாக ஜெயிலில் அவன் உழைத்த உழைப்பு நோட்டுக்களாகவும் சில்லறையாகவும் மடியிலிருந்தன. அதில் ஒரு பத்து ரூபா நோட்டை

எடுத்து நாடாருக்கு முன்னுள் வீசிவிட்டு பளபளப்பான கத்தியொன்றை இழுத்தெடுத்துக்கொண்டு திரும்பி விறுக்கென்று நடக்கத்தொடங்கினான்.

‘அட்டே... ஒண்ணும் செய்துப்புடாதேப்பா’ நாலு ரூபாக்கத்திக்குப்பத்து ரூபாக்கிடைத்த மகிழ்ச்சியை மனதுக்குள் அடக்கிக்கொண்டு கடமைக்காக ஒரு வார்த்தை சொல்லி வைத்தார் நாடார்.

பிளாட்பாரங்கள், பிள்ளையார் கோயில் வெளி மண்டபம் ஆலமரத்தடி... இரவு ஒன்பது மணிவரையும் அலைந்து பார்த்துவிட்டான் முத்து. மீனாச்சியைக் காணவில்லை. பசிக்களை, மனக்களை மார்கழி மாதப் பனிக்குளிர் வேறு எலும்புக் குருத்தை யெல்லாம் உறையச் செய்வதுபோல் உடலை நடுங்க வைத்தது. மூலைக் கடைச் சந்தொன்றில் கள்ளச்சாராயம் விற்றுக்கெண்டிருந்த கிழவனிடம் ஐந்து ரூபா வைக்கொடுத்து வயிற்றை நனைத்துக்கொண்டு ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமாகவிருந்த சத்திரத்தை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான் பழக்க மில்லாதபழக்கம் அது. நடையில் தள்ளாட்டம் தெரிந்தது. மனதை சற்று நிம்மதிப் படுத்தலாமென்னு நினைக்க அது வேதனையை அதிகமாகக் குவதுபோல் தெரிந்தது.

முன்னிரவு நேரம். சத்திரத்தில் வெளிச்சமொன்று மில்லை. முன்னும் பின்னும் கதவுகளொன்றுமில்லாமல், மேற்கூரை இற்ற நிலையில் பாழடைந்து கொண்டிருந்த சத்திரமது. முன்புறத்திண்டை நெருங்கியபோது உள்ளேயிருந்து யாரோ இரு முனது கேட்டது. அதுவும் பெண்ணுயிருக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி வியப்படைவதற்கு முத்துவின் மனநிலை சரியாகவில்லை. கையிலிருந்த கத்தியை திண்டில் போட்டு விட்டு ஏறிச் சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டான்.

‘ஆத்தா! பசிக்கு தாத்தா’ குழந்தை குரலொன்று உள்ளேயிருந்து சிணுங்கியது.

‘நான் என்னடா கண்ணு’ செய்ய. தம்பியைப் பாத்தியா எப்படிச் சமத்தாத்தாங்கிருனெண்ணு...’ இருமலோடு திணறித் திணறிப் பெண்குரல் சமாதானப் படுத்த முயன்றது.

மடியைத் தடவிப் பீடி யொன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான் முத்து. தலையை கிறுகிறுக்க வைக்கும் சாராயப் போதையில் ஆனுக்கு ‘ஒப்பாரி’ வைத்து அவறவேண்டும் போன்ற தவிப்பாக இருந்தது.

‘ஆத்தா! பசிக்கு தாத்தா’ சிணுங்கல் அழுகையாக வெடித்துக் கொண்டிருந்து. அவளும் பொறுமை இழந்து விட்டாள் போலிருக்கிறது.

‘சரியே! வாயை மூடிக்கிட்டுக் கிட’ என்று எரிச்சலோடு கத்தினான்.

‘இண்ணிக்கெண்ணு பிச்சையும் கிடைக்கேல்லே. வாறவன்களும் ஒருத்தனும் வரேல்லே. நான் இனி என்ன செய்ய? உன்னை வளக்க இந்த உட்பைக் கெடுத்து முடிச்சாச்சு. இனி உசிரை விட வேண்டியதுதான் பாக்கி...’

திடீரென்று குளிர் அதிகமாகிவிட்டது போன்றிருந்தது. முத்து கைகள் இரண்டையும் தேய்த்துக்கொண்டான். எட்டு வருடங்களாக அடங்கிக் கிடந்த உணர்ச்சிகள் வேகத்தோடு எழுந்து அவனை ஆட்டியது. மடியிலிருந்த நோட்டுக்களின் மொடமொடப்பு அவனை ஊக்கியது. சாராயப் போதை அவனை அதிகம் சிந்திக்க விடவில்லை. கரை கடந்துவிட்ட உணர்ச்சிகளின் வேகம்... பத்துரூபா நோட்டொன்றை கையிலெடுத்துக் கொண்டு திண்டிலிருந்து இறங்கி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். இருளில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. இலேசாகத் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டான்.

‘ஆரது?’ ஒரு மூலையில் உருவமொன்று அசைவது அப்போதுதான் தெரிந்தது.

‘நான்... நான்...’ அவன் குரல் குழறியது. உணர்ச்சிகளின் ஊக்கத்தோடு தடுமாறிக்கொண்டு தொடர்ந்தான்.

‘நான்... வந்து... இந்தா காசு’ மூலையிலிருந்த உருவம் எழுந்து மெல்ல அவனருகே வந்தது. குப்பென்று அழகு குச்சேலையின் நாற்றம்.

‘பிள்ளையன் படுத்திருக்குதுகள். வெளியிலே வா’ கிசகிசத்தப்படி அவன் வெளியேவர அவனும் தொடர்ந்தான்.

‘எங்கே காசு?’ இருட்டில் நீண்ட அவனிடைய கையைப் பிடித்து நோட்டைத் திணித்தான் அவன். அடுத்த வினாடி வெடுக்கென்று கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டான் அவன்.

‘நீங்க... நீங்க... ஆரு?’ அவ உடல் மட்டுமல்லக் குரலும் நடுங்கியது.

திடீரென்று அவனிடம் ஏற்பட்ட மாற்றம் அவனுடைய உணர்ச்சிகளின் வேகத்தைத் தடைபட வைத்தது. அந்த எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தான்

‘ஏன் கேக்கிறாய்?’

‘இல்லே...’ என்று கரகரத்த குரலோடு தடுமாறினான் அவன்.

‘அதில்லே... அதில்லே... உங்க கையைத் தொட்டதும் அதடை கை பட்டாப் போலே ஆகிட்டுது.’

‘ஆரது?’

‘வேணும். அது தெய்வம். இந்த நரகத்திலே இருந்து அதடை பேரைச் சொல்லக் கூடாது.’

‘இந்தா, காசைப் பிடி.’ அவன் நோட்டை இருளில் விசிறிக் காட்டினான்.

‘வேணமய்யா... இண்ணிக்கு என்னலே ஏலாது...’ அவன் விறுக்கென்று உள்ளே போய்விட்டான்.

அவனுக்கு ஏமாற்றம் ஒரு புறம். ஆத்திரம் ஒரு புறம். பற்களைக் கடித்தான். கைகளைப் பிசைந்து கொண்டான். உள்ளே, அவன் தனக்குத் தானே புலம்பிக்கொள்வது கேட்டது.

“மச்சான்! நீ என்னென்ன கற்பனையெல்லாம் பண்ணிக் கிட்டிருக்கிறியோ. நான் வாழவும் முடியாமல் சாகவும் முடியாமல் தவிச்சுக்கிட்டிருக்கிறேன். என் கையை ஒரு தன் புடிச்சிட்டா என்னனு கொலையே பண்ணினவன் நீ. இண்ணிக்கு நான் வாழற வாழ்க்கையைப் பாததால் எப்படித் துடிப்பாய்?”

பளீரென்று மின்னல் வெட்டுவது போலிருந்தது. திக் கென்ற ஒரு துடிப்போடு நெஞ்சு படபடத்தது. ‘அப்புடியிருக்குமா?’ வெறி பிடித்து விட்டவன்போல் உள்ளே ஓடிப்போய்த் திக் குச்சியைக் கிழித்துப் பார்த்தான். அவன் வந்த வேகத்தில் பதறிக்கொண்டெழுந்தான் அவன்.

“என்னது?...” அவன் தலை சுழன்றது

“மீனாச்சி!...” என்று கத்தினான்.

“மச்சான்! நீயா?” எதிரொலிபோல் அவளும் கத்தியபடி அவளை நெருங்க முயன்றான், பளீரென்று முக்கத்தனமாக அவன் கன்னத்தில் அறைந்தான் அவன். அவள் தடுமாறிப்போய்க் கீழே படுத்திருந்த குழந்தைகளுக்கு மேல் விழுந்து விட்டாள். இரண்டும் வீறிட்டுக் கொண்டெழுந்தன. ‘இப்புடி நீ கெட்டழிஞ்சு வாழறதைப் பாக்கத்தானடி ஆசையோடே வந்தேன்.’ குமுறலோடு எட்டி அவன் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்து மறுபடியும் அறைந்தான். அவன் அவன் கால்கள் இரண்டையும் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“நான் கெட்டுப்புட்டன் தான் மச்சான். என்னைக் கொண்டு போட்டிடி”..... அவன் ஓங்கிப் பளாரி பளாரி

ரென்று தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டான்.

“இதிலும் நீ செத்துத் தொலைச்சிருக்கலாமேடி. நான் வந்து மானத்தோடாவது இருப்பேன்?”

“மச்சான்!” என்று அவன் கால்களுக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு தேம்பினான் அவன்.

“செத்துப்போவத் தான் ஆசை மச்சான். உம்புள்ளையை உன் கண்ணில் ஒருக்காலாவது காட்டவேணுமெண்ணு வேகம். புறந்தபத்தாம் நாள் பச்சை உடம்பெண்ணும் பார்க்காமே உன்னைத்தேடி ஜெயிலுக்கு வந்தேன். உன்னை அங்கே இல்லையெண்ணிட்டாங்க...” அவனுக்குச் களீரென்றது. ஜெயிலுக்குப்போய் ஆரோ, ஏழாவதோமாதம். வார்டர் ஏதோ கோபத்தில் கிழவன் ஒருவனுக்கு அடித்ததைச் சகிக்காமல் அவரைத் தாக்கி விட்டான் அவன். அதற்காக இரண்டு மாதங்கள் கடுமையான கண்காணிப்பாக அவனைத் தனிமையாக வைத்திருந்தார்கள். அவனுடைய ஆறுவருட்ச்சிறைத்தண்டனை எட்டு வருடங்களாக அதிகரித்ததும் அதனால்தான்.....

அவன் அழுகையோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“மச்சான்! நானும் எவ்வளவோ பாடுபட்டன். பொருளை வித்து வுட்டை வித்து நாயாட்டம் ஓடியாடி உழைச்சன். என்னுடைய முடியேல்ல. நாலுநாளைக்கு ஒரு நாள் வயிராரச் சாப்பிட்டு புள்ளைக்குப் பால் குடுக்கமுடியெல்லே. கடைசியா மனசைக் கல்லாக்கிக்கிட்டு என்னையே அழிச்சிடத் துணிஞ்சிட்டேன். அந்தப் பாவம் இரண்டாவது புள்ளையா வவுத்திலே திரண்டிட்டுது. அதை எறியவும் முடியேல்ல வைச்சிக்கிட்டிருக்கவும் முடியேல்ல. தெனமும் சாகாமல் செத்துக்கிட்டிருக்கிறேன்”...

சிலையாகிவிட்டது போல் அசையாமல் நின்று இருளில் வெறிக்கப்பார்த்தான் அவன் அவன் மேலும் அவன் கால்

களை இருக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு தேம்பினான்.

“ஒன்னுமட்டும் நீ நம்பு மச்சான். மனசை அடக்கிக் கிட்டு இருக்காமல் நான் கெட்டுப்போயிடேல்ல. இந்த மனசாலே நான் இன்னொருத் தனை நெனைச்சதுகூடக்கெடையாது. உடம்பை அழிச்சிட் டேனல்லாது என் மனசை ஆழியவிடேல்லே மச்சான். அது அழியவும் அழியாது. நீதான் எனக்குத் தெய்வம். நீ நம்புறியோ இல்லையோ? என் மனசுக்குத் தெரியும்.

குழந்தை இரண்டும் தூக்கம் கலைந்த அதிர்ச்சியோடு இருளில் ஒன்றை ஒன்றைப் பிடித்தபடி அழுது கொண் டிருந்தன. ஒன்று அவனுடையது. மற்றது? சகப்பாண் அந்தக் கேள்வியை முத்துவின் உள்ளமே ஜீரணத்துக்கொண்டது. ஏதோ ஒரு வேகம்— இலட்சியமென்றுகூடச்சொல்லலாம். அதற்காக அவன் உடலை அழித்துக்கொண்டு விட்டான். அவனோ, வெறும் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப் பட்டு மனைவிதானென்று தெரியாத நிலையில் சற்று முன்பு அவனோடு தவறாக நடந்து கொள்ள முயன்றனே?...

நீண்டதொரு பெருமூச்சோடு குனிந்து மெல்ல அவன் தோட்களைப் பிடித்துத் தூக்கினான்.

“மீனாச்சி! அழுவாதே...” அவன் பரிதாபமாக அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடி தேம்பினான்.

‘என்னை நம்புறியா மச்சன்’.

“உம் மனசை நம்புறேன் மீனாச்சி”... அவன் பெரிதாக விம்மியபடி அவன் நெஞ்சில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

“சீச்சி... அழுவாதே” அவன் முகத்தை தூக்கி அவன் தன்களையும் துடைத்துவிட்டான்.

‘மீனாச்சி! வா புள்ளையன் பசியோடே இருக்குதுகள் (15ம் பக்கம் பார்க்க)

மஹாகவிக்கு மறைவில்லை

சி. தில்லைநாதன் M. A.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் யான் ல்கைக் கழகத்திலே பயின்று கொண்டிருந்தகாலே, பத்திரிகைகளிலே வெளிவந்த மஹாகவி என்ற ஈழத்துக்கவி திரு. து. உருத்திரமூர்த்தியின் கவிதைகளாற் கவரப்பட்டேன். அப்போது, நான்கள் வெளியிட்ட 'பேராதனைக் கவிதைகள்' என்ற இதழுக்கு ஒரு கவிதை புனைந்து அனுப்புமாறு அன்றைக்குக் கடிதம் எழுதினேன். ஒருவாரத்திற் கிடைத்தது. 'குரங்குகள்' என்ற கவிதை. அன்போடு இன்பத்தில் ஆடிப்பாடி ஆயுதங்களோ கோவில்களோ இன்றி மகிழும் அக்ரூரங்குக் குலத்தை,

"நாமாய் அவைமுதிர்ந்த
என்பதனை

நான் ஒப்பேன்;
மக்கள் இனமே

வளர்ச்சிபெற்றுக்
காலத்தால்

அக்குலமாய் மேம்பா டடைந்து
மகிழ்கிறது!"

என்று பாடி யனுப்பினார் மஹாகவி. 'இலகுதமிழிற் கற்பனைச் சிறப்பொடு அமைந்தது அக்கவிதை.

கொழும்பில் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகாலயத்திற் கடமை யாற்றிய போது மஹாகவியை அடிக்கடி சந்தித்துப் பழகிய நினைவுகள் பசுமையாக உள்ளன. வெள்ளவத்தைத் தபால் நிலையத்தின் அண்மையில் முன்னிரவு நேரங்களில் மதில் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிய நாட்கள் மறக்கத் தக்கவையல்ல. தன்கவிதை முயற்சிகளைப் பற்றி மனம்விட்டு அளவளாவும் இனிய நண்பர் அவர். யார்மனதும் புண்படாதவாறு இனிமையாய்ப் பழகும் குழந்தையுள்ளங் கொண்ட சிறந்த அக்கவிஞரின் இதயம் நின்றுவிட்ட

தெனினும், அரிய அவரது படைப்புக்கள் செழித்துப் பொலிகின்றன.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பதினாறு வயதுப் பருவத்தில் ஈழகேசரியில் 'மின்ன'லோடு ஆரம்பித்த மஹாகவி தொடர்ந்து தரமான கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டே இருந்தார். அரசாங்க இலகிதராக ஆரம்பித்து அரசாங்க மொழித்திணைக்கள உதவியாளராக உயர்ந்த போதிலும் பண்பிலே மாறுபடாது அவர்பாடிக்கொண்டே இருந்தார்.

ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஆகிய இதழ்களில் ஆரம்பத்திற் காதலை மையமாகக் கொண்ட கவிதைகளையே எழுதிய மஹாகவி, கிராமப்பின்னணியிலே சாதாரண மக்களின் இன்பதுன்பங்களை வெகு இலாவகமாகச் சித்திரித்தார்.

அவரது 'வள்ளி' என்ற கவிதைத் தொகுதி 1955ல் வெளிவந்தது. அத்தொகுதி மஹாகவியின் இயல்புகளையும் கவிதைபுணையும் ஆற்றலையும் காட்டி நிற்கிறது.

"உடைப்பெருஞ் செல்வர்
ஊரினுக் கொருவர்

உறிஞ்சிடப் படுபவர் பலபேர்"

என்ற புரட்சிக் கவிச்சுரல் கேட்கிறது. அணுயுத்தக் கெடுபிடிகளில் அல்லற்படும் மானிடத்தைப் பார்த்து.

"மரங்களில் வாழ்ந்தும்
மகிழ்ந்தநம் இனத்தை
மாய்க்கிறோம்! மடிக்கிறோம்
மனிதர்!

என்று கடிந்து இரங்குகிறார். கிராமப் புற வாழ்வில் மனதைப் பறிகொடுத்த மஹாகவி, யாழ்ப்பாணம் செல்வேன் என்ற கவிதையிலே,

"யாழ்ப்பாணத்தை
யான் அடை யேனே
கூழ்ப்பாணையின்முன்
கூடிக் குந்தி

இருந்திலே கோலி,
இடுப்பில்இட் டேடிய
கரந்தெறிந் தூற்றும்அவ்
விருந்தருந் திலனேல்
பட்டினி போக்கா பழம்,
பால், இவ்வூர்

'ஒட்ட'லின் முட்டை
ரொட்டிகள்! அன்னை
பழஞ்சோற்றுண்டி
கிழங்கொடு பிசைந்து
வழங்கலை நினைத்தால்
வாயு ருதோ?"

என்று கேட்கிறார். முத்திரியப்பழங்களும் அப்பின் பழங்களும் மலிவாகக் கிடைத்த காலத்திலே கூட மஹாகவியின் உள்ளம் கொழும்புச்சீவியத்தை ஒதுக்கி யாழ்ப்பாணக் கிராமத்துக்குத் தாவி அவ்விட வாழ்க்கையிலே திளைக்கிறது.

1966ல் வெளிவந்த மஹாகவியின் குறும்பா தமிழுக்குப் புதியதொரு யாப்பு வகையினையும், புதிய தொகுப்பொருள் மரபினையும் அழகாக அறிமுகப்படுத்திவைத்தது. கற்பனை வளத்தோடும், துணுகிய அனுபவத்தோடு வெளாடும் மொழியை வெகு இலாவகமாகக் கையாளும் மஹாகவியின் கரங்களிலே நகைச்சுவை இழையோடச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையிலே உருவானவை குறும்பாக்கள். அவற்றிற் காணப்படும் சொல்லாட்சிச் சிறப்பு இளந்தமிழ்க் கவிஞர்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

நூல் முகப்பிலேயே,
'கடவுளையும் காதலியையும்
போற்றுவது
மட்டும் அன்று அதன் பணி
அது சாதாரண மனிதனின்
பழதுபட உள்ளத்திற் பாயப்
பிறப்பது

ஒய்வு கடமையின் ஒரு கூறே
ஆகும்
எனது குறும்பாக்கள் முற்றும்
ஒய்வுக் குரியனவும் அன்று".

என்று கவிதைப் பற்றிய தமது கொள்கையினை அவர் தெளி வாக்கிவிடுகின்றார். இலக் கியம் பயன் கருதாதது என் றும் இன்பமாகப் பொழுது போக்குவதற்குரிய தென் றும் கூறுபவர்கள், பொழுது போக்கு ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு அவசியமான தென் பதையும், அது பயனுள்ள வகையில் அமைவது சாலச் சிறந்த தென்பதையும் அவ தானிக்கத் தவறிவிடுவ துண்டு. அதனை நாடுக்காகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் மஹா கவி.

சினிமா நடிகர்கள் தமிழ் அரசியல், கலை, இலக்கியம் முதலிய துறைகளைக் கலக்கி வருவதையும், தகைமைகள் சற்றும் நோக்காது சம்பந்த மில்லாதவற்றி லெல்லாம் தலையிடுவதையும் அபிப் பிராயம் தெரிவிப்பதையும் அவதானித்தவர்களுக்கு மேல்வரும் பாடல் நயமிகப் பயப்பதாகும்.

“தாசுர் நூற்றாண்டு விழா ஆச்சு

தமிழ் நடிகர்க்கிது வாழ்ப்பாம்பு போச்சு!

நோகாது தந்தாராம் நூறாயிரம் “நடிப்புக்கு, ஆகா, இவர்!” என்றார்ப் பேச்சு,”

‘கண்மணியாள் காதை’ என்ற காவியம் வில், குடம்

உடுக்கு, மத்தளம் முதலிய இசைக் கருவிகளுடன் பாடப்படும் வில்லுப்பாட்டாய் அமைந்தது. கேட்டாரைப் பிணிக் கும் சிறந்த நாட்டுப் பாடல் வகை வில்லுப் பாட்டு. மஹாகவியின் கண் மணியாள் காதையைக்கேட் டவர்கள் கவிதையிலே உணர்வு தெறிப்பதைக் கவனித் திருக்கலாம்.

“நில்ல டி! மிக நேரம் ஆனதோ?

மெல்ல வேதக் காயோ?—கொடி

மேனி ஏன் களைப் பாயோ?” என்று ‘வள்ளி’யிலே

அன்று பாடிய மஹாகவிக்குச் சொற்களில் உணர்ச்சியை மூட்டிவிடுவது ஒரு வேலையா? இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்.

“புதிய களங்கள், புதிய போர்கள் புதிய வெற்றிகள்—இவை களைப்”

புனைந்து கொண்டுவந்த மஹாகவியின் ‘கோடை’ என்ற கவிதை நாடகம் பழமை வாதிகளை ஒரு கலக்குக் கலக்கிப் பல எதிர்ப்புக் களைச் சமாளித்துப் பின்னர் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினையும் பெற்றது.

அன்னிய ஆட்சியினால் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமப் புற மக்களது மனப்போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக் களைக்கேலி செய்கிறது ‘கோடை’.

வீட்டுக்கு வந்த விதானையார் ‘சோடா’ என்றால்தான் குடிப்பார்’ செல்லம் என்று சொல்லியபோது விதானையார்மேல் வருமாறு கூறுகிறார்:

வேண்டாம் பாருங்கோ. விடியற் புறம் எழும்பி

ஆண்டான் நம் வீட்டின் அடிவளவிற சீவுகிற

யானை வடித்த பதநீர் அருந்தி வந்தேன்.

ஆளுக்கு நல்லதது தானே ஐயரே?

தட்டத்தை மட்டும் இங்கே தள்ளுங்கோ, போதும் அது!

சட்டப்படி குற்றம் இல்லை என்னும், எங்கள்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பா அவ்வப்பர்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் கால முதல்

இன்றுவரையும் இருந்து வருகின்ற

ஒன்று மரபென் றுளதே. அதனால், நாம்

கோப்பி உங்கள் வீட்டில் குடிப் பதற்கு ஞாயம் இல்லை!

சாப்பிடவும் மாட்டோம்! சரி தானே? ஐயரோ ஞானி. பிள்ளைகுட்டி இலாத தனி நபர்.

நானே உலகில் நடக்கிறவன். நானேக்கு ஊர்

ஏனோ தானே என் றெதையும் கதைக்குமே.”

ஊருக்குப் பயந்து கொண்டு உரிமை, சுதந்திரம், கொள்கை என்பவற்றையெல்லாம் பேச்சோடு மட்டும் பேணும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அங்கங்களின் மனச்சாட்சியை உறுத்தும் வகையில் அவர்களின் புனித வேடத்துக்குச் சவால் விட்டதாற் குட்டை குழப்பிய ‘கோடை’ பலரது கோபத்திற்குக் காரணமானது. சாதாரண மக்களின் அபிலாசைகளையும் நிறைகுறைகளையும் போராளும் உணர்வுகளையும் சித்திரிப்பது ‘கோடை’. வாழ்வை உன் னிப்பாய் உற்றுணர்ந்த மஹாகவி வார்த்தைகள் என்ற கத்திகளால் உண்மைகளைக் கீறிப் பிளந்து காட்டுகிறார்.

பேச்சொலிசார்ந்த மெட்டிலே அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் அனுபவங்களையும் நகைச்சுவையோடு வெளியிடும் மஹாகவியின் கவிதைகளிலே யாழ்ப்பாண மண்வாசனை சுழிவது கண்கூடு. புதுமைப்பித்தனும் வாழ்க்கையில் பல்வேறு கோணங்களை உன்னிப்பாய் அவதானித்து நகைச்சுவையுடன் சித்திரித்தாரெனினும் அவரிடம் ஒருவகை விரக்தி மனப்பான்மை காணப்பட்டது. மஹாகவியிடம் அத்தகைய விரக்தியற்ற ஓர் அகநோக்கினை அவதானிக்கலாம். மனிதனை சூழ்ந்த பரிவோடு பார்க்கும் பண்பும் அவரிடம் சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம்.

தனக்கெனத் தனிப்பாறைய அமைத்துக்கொண்டு காலத்துக்கேற்ற உருவங்களையும் உள்ளடக்கங்களையும் தமது கவிதைகளிற் கையாண்ட (15ம் பக்கம் பார்க்க)

விடுமுறை

மூலம் குணதாச அமரசேகரா
தமிழில் எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்

“குசுமா, இது தான் என் தம்பி எனத் தன்னுடன் வருகை தந்த தோழியிடம் அக்கா என்னை அறிமுகப் படுத்தினாள். இஸ்தோப்பில் (வீட்டு முகப்பு) கீழே அமர்ந்த வாறு பத்திரிகையை வாசித்துக் கொண்டிருந்த நான், தலையை உயர்த்தி அவளை ஒருமுறை உற்று நோக்கியபின், பழையபடி பத்திரிகையைப் படிக்கலானேன்..

“அப்படியா? தம்பிகூட உன்னைப் போலவே மெலிவு” எனக் குசுமா கூறுவது எனக்குக் கேட்டது. தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்த முதல் தடவையில் எனக்குத் தெரிந்தவை அவளது வட்டமான முகமும், சூகம் முழுவதும் நிறைந்திருந்த சிரிப்பும் மட்டுமே. மீண்டும் அவளைப் பார்த்த வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றினாலும், அவ்வாறு செய்யாமல் பத்திரிகையை வாசிப்பதிலேயே கவனம் செலுத்தினேன்.

அப்போது எனது வயது பதினாறுக்கு மேலிராது. அக்கா என்னை விட நாளுக்கு வருடங்கள் மட்டில் மூத்தவள். குசுமாவும் அவளும் ஒரே வகுப்பில் படித்தனர்.

அக்கா தனது தோழியுடன் விடுமுறையைக் கழிக்க வரப் போகிறாள் என அம்மா சொல்வது எனக்குப் பல தினங்களுக்கு முன்பே தெரியும். எமது வீட்டில் நானும் அக்காவும் மட்டுமே ‘சிறிசுகள்!’. அக்கா, தான் பயிலும் பாடசாலையில் விடுமுறை தரப்படும் போது மட்டுமே வீட்டுக்கு வருவாள். எனவே அவளுடன் தோழி ஒருத்தியும் வரும் விஷயம் அம்மாவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்த தென்பதை அவள் அதுபற்றிப் பல முறை

திருப்பித்திருப்பிப் பேசுவதிலிருந்து புரிந்துகொண்டேன். அம்மா அவர்களைப் பற்றிப்பேசும்போது நானும் அதைச் செவிமடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்தான். என்றாலும் அவர்களது வருகையை அம்மாவைப் போல எதிர்பார்த்திருந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை.

அன்று பகலுணவு அருந்தி முடியுமட்டும் அவர்கள் என்னை எதிர் கொள்ளவில்லை. அவர்களைச் சந்திப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே நான் அப்பாவின் அறைக்குள்ளே இருந்தேன். அவர்களை எதிர் கொள்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனது மனத்துள் இல்லை யெனினும், ஏதோ நினைவாய் அந்த வேலையில் முடங்கிப் புத்தகமொன்றை வாசிப்பதற்கு சுவைகண்டேன் அப்பாவிடம் கட்டிலில் சாய்ந்படி கிடந்த எனக்கு மனத்தை புத்தகத்துடன் ஒருமைப்படுத்த முடியாமற்போனது. வீட்டுச் சாலையில் அக்காவும் அவளது தோழியும் உரத்த குரலில் பேசும் ஒலி எனக்குக் கேட்டது. அவர்கள் பேசினர் என்பதைவிட, ஒன்று கூடிச் சிரித்தனர் என்றல் பொருத்தமாக இருக்கும்! எமது அக்கா சிரிப்பதில் மிகவும் சமர்த்தள், எனினும் அவளது தோழி அவளை விடச் சமர்த்தள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் புத்தகத்தைத் தாழ்ந்திவிட்டு, அவர்களது பேச்சுக்குச் சிறிது நேரம் செவிகொடுத்தேன். எனினும் அவர்கள் பேசியது இன்னதைப் பற்றிதான் என்பது விளங்க வில்லை. திடீரென ஒருத்தி மற்றவளது முதுகில் அறைந்துவிட்டுச் சிரித்தாள் மற்றவள் அவளைத் தோற்கடிக்கவேன்றே போலும்

‘குணதாச அமரசேகரா சிங்களத்தின் பிரச்சினை எழுத்தாளர். இவரது ‘யலி உபன்னேமி’ (மீண்டும் பிறந்தேன்) ஏற்படுத்திய ‘சப்ய - அசப்ய’ (ஆபாச-ஆபாசமற்ற தன்மை) சலசலப்பு கொஞ்ச நஞ்சமன்று. எதையும் ஒழிவு மறைவின்றி மிகவும் பச்சையாக எழுதுபவர் என்ற பெயர் இவருக்குண்டு. இக்கதையிலும் அவரது முத்திரை கிழையோடிச் செல்வதைக்காணலாம். மென்மையான ஓர் உணர்வை அழகாகச் சொற்களில் வடித்து வளர்த்திச் செல்கிறார்.’

உரத்துச் சிரித்தாள். பின் இருவருஞ் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

சற்று நேரத்தால் யாரோ நானிருந்த அறைக்கதவை திறப்பது கேட்டது “தம்பி. இதுக்குள்ளாகி இருக்காம குசுமக்காவோட வந்து பேசுவேன்” என அறைக்கதவருகே நின்றிருந்த அக்கா, என்னைப் பார்க்காமலே கூறினாள். ஏதாகிலும் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி

அறைக்குள் இருந்து விடத் தோன்றினாலும் நான் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

குசுமாவும் அக்காவும் காலையிலிருந்த விசாலமான மேசையின்மேல் ஏதோ ஒரு பெட்டியைக் கிளறுவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அது அவர்கள் பாடசாலையிலிருந்து வரும் போது கொண்டு வந்த பெட்டியாக இருக்க வேண்டும். மேசையின் ஒரு முனையில் அமர்ந்த படி கால்களிரண்டையும் கீழே தொங்க விட்டிருந்த குசுமா, பெட்டியிலிருந்த பற்பல பொருள்களை எடுத்து அக்கா விடம் கொடுத்தாள். மேசையின் பக்கத்தில் நின்ற அக்கா அவற்றிற் சிலவற்றை வீசியெறிந்துவிட்டு, ஏனையவற்றை மேசைமேலிருந்த புத்தகக்குவியலருகே வைத்தாள். அவர்கள் இருவரும் சிரித்தது அங்கிருந்த பொருள்களைப் பற்றித்தான் என்று இப்போது நான் புரிந்து கொண்டேன். நான் மேசையிற் சாய்ந்தவாறு அங்கிருந்த புத்தகமொன்றைப் புரட்டினேன்.

நான் குசுமாவைச் சரிவரக் கவனித்தது அப்போதுதான் அவள் அக்காவைப் போலவே கூந்தலை நடுவில் வகிட்டு விட்டு ஜடை இரண்டு பின்னியிருந்தாள். அவற்றில் ஒரு ஜடை தோள்வழியே நழுவி, அவள் அணிந்திருந்த சிவப்பு நிற கவுணில் புரண்டது. நான் அவளை நோக்கியபோது முதல் முறையினதை விடக் கூர்மையான சிரிப்பை உதிர்த்தாள். அவ்வேளையில் வட்டமான அவளது முகம் எனது மனதைக் கொள்ளை கொண்டது. அவளது பார்வை என்னைக் கவர்ந்ததென்றி அவளது மனோகரமான உடல்வாகோ, வேறெதுவுமோ அப்போது எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவளது உடலின் செளந்தர்யபாவத்தை மட்டும் மனவுக்கு நான் வயதில் முதிர்ச்சியுறாமையே என்பதை இப்போதுதான் உணர் கிறேன்.

“மல்லிகா உடுத்திருந்தது இது போலத்தான்” என்று குசுமா, அக்காவின் கையிலிருந்த எதையோ காட்டுகிறபிடித்தாள்.

“எங்க பார்ப்பம், ஜயே இந்த மனுசனின் முகம் இருக்கிற லட்சணம்” என அக்கா, குசுமாவின் கையிலிருந்ததைப் பறித்து எடுத்தபின் உரத்த குரலில் சிரிக்கலானாள். குசுமாவும் அவளுடன் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

“இஞ்சு பாரு தம்பி இந்த மனுசனோட முஞ்சிய” அக்கா தனது கையிலிருந்த சித்திரக் கொப்பியை விரித்துக் காட்டினாள். அக்காவின் கையிலிருந்த போதே நான் அதைக் கண்டுவிட்டேன். அதைப் பார்த்த என்னாலும் சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை. நாம் மூவருமே சேர்ந்து சிரித்தோம்.

“இது எங்க ஸ்கூலில் ஒருத்தியின் ட்ரோயிங் கொப்பி” குசுமா சிரித்தமுகத்துடன் என்னிடம் தெரிவித்தாள். சந்தித்தபின் என்னோடு அவள் பேசிய முதல் சந்தர்ப்பம் அதுதான்.

“குசுமா, உனக்குச் சேதி தெரியுமா? எங்கட தம்பிகூட நல்லாவரைவான்” அக்கா என்னைப்பார்த்தவாறு பேசினாள்.

“நிஜமாகவா?” குசுமா தனது கண்களிரண்டையும் சுருக்கியபடி பார்த்துவிட்டுக் கேட்டாள். நான் ஏதும் பேசவில்லை. அது அவ்வாறில்லை என்று மறுத்துரைக்க வேண்டும் என எனது மனம் ஓலமிட்டது. எனினும் நான் மௌனம் சாதித்தேன். என்னை நன்றாக வரைய முடியுமென்ற அக்காவின் புகழுரையைக் கேட்க எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவு மிருந்தது அத்துடன் மனதில் வெட்கமும் மேலிட்டது. மகிழ்வுடன் கூடிய வெட்கத்தை மிகுந்த சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டேன். அவர்கள் வந்து

நான்கு நாட்கள் கழித்து விட்டன. அதற்குள் எம்மிடையே நிலவிய நட்பு நன்கு வளர்ந்து விட்டது. அக்காவுடனும் குசுமாவுடனும் சேர்ந்து பரிகாசக் கதைகள் பேசுவதில் நான் அதிக கவனஞ் செலுத்தினேன். அவர்களோடு தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதிலும், உறவுமுறையினர் வீடுகளுக்கு விஜயம் செய்வதிலும் பகற் பொழுதிற் பெரும் பகுதி கடந்தது.

ஒரு நாட் காலையில் நான் அப்பாவின் அறையில் ஜன்னலருகேயான மேசையில் உருவமொன்றை வரைவதில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அறையில் ஏனைய பாகங்களை விட அந்த இடத்தில்தான் வெளிச்சம் கூடுதலாக இருப்பது மனதை வரைதலில் ஈடுபடுத்த நன்கு உதவும். கிளை விட்டுப் பெருத்திருந்த விசாலமான மாமரத்தில், மலர்களால் நிறைந்த கொப்புக்களின் பசுந்தளிர்கள் ஜன்னல் திரைக்கு மேலாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன. ஜன்னல்கம்பிகளினூடே நுழைந்த சூரிய கதிர்கள் மேசைமேற் பரந்தன.

யாருடையதோ காலடி ஓசை ஒலித்தது. திருப்பிப் பார்த்தேன். தான் தைத்துக் கொண்டிருந்ததை ஒருகையிற் தாங்கியபடி குசுமா நான் அமர்ந்திருந்த கதிரையின் அருகே வந்து நின்றாள். நான் ஓவியத்துக்கு வர்ணத்திட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அவளோ தனது இருகைகளையும் மேசையிற்குவித்து முகத்தைப் புதைத்த வண்ணம் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இது நல்லாக இருக்குதா?” சிறிது நேரம் அமைதியாக

இருந்த நான் அவளிடம் கேட்டேன். அவ்வாறு கேட்ட போது முன்னைய சந்தர்ப்பங்களில் என்னுள்ளேற்பட்டிருந்த வெட்கவுணர்வு விலகிவிட்டிருந்தமையை உணரலானேன்.

“ரொம்பவும் அழகாக இருக்குது. தம்பிக்கு இவ்வளவு நல்லாய் வரைய ஏலுமெண்டு நான் நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க இல்லை” என்று அவள் பதில்கூறினாள். அவளது பார்வை ஓவியத்தின் மீது பதிந்திருந்தது. சீவி முடித்த அவளது ஜடை மேசையில் விழுந்து புரண்டது. அவள் முகத்தில் காலையில் பூசிய பெளடரின் மணம் கமழ்ந்தது. இருகைகளுக்கிடையில் புதைந்திருந்த அவளது முகமும், மெல்லிய விரல்களைக் கொண்ட அவ்விருகைகளும் எனக்கு அழகுமிக்குத் தோன்றின.

விடுமுறையில் ஒருமாதம் மட்டில் கழிந்து விட்டது. வயலில் அறுவடை காலம் ஆரம்பமாகியிருந்தது. எமது வீட்டெதிரே உள்ள வயல்களில் அறுவடையில் ஈடுபட்டிருப்போரது ஓசை இடையீடின்றி ஒலித்தது. எமது நட்பும் முன்னே விடப் பன்மடங்கு முதிர்ந்திருந்தது. இப்போது நாங்கள் மூவரும் சேர்ந்து இருக்காத நேரத்தைக் காண்பதுதான் அரிதாகும். மூவரும் சேர்ந்து உரத்துச் சிரிக்கும் ஓசையும், சல்லாபமான பேச்சுக்களின் சத்தமும் வீட்டில் பிறருக்கு இடைஞ்சலை உண்டுண்ணுமளவுக்கு அதிகரித்தன. சில வேளைகளில் இது அம்மாவின் கோபத்தையும் தூண்டிவிடச் செய்தது. எனினும் குசுமா எம்மருகே இருந்தமையால் அம்மாவுக்கு ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை.

ஒருநாள் காலை யில் நான் தேநீர் அருந்தச் சாலைக்கு வந்தேன். நாங்கள் காலை யில் இங்குதான் தேநீர் அருந்துவது வழக்கம். எனக்கும், அக்காவுக்கும், குசுமாவுக்கும் வீட்டில் மற்றவர்களை விட முன்னதாக அம்மா தேநீர் தந்துவிடுவாள்.

வழமைபோற் தேநீர் அருந்த வந்த நான் குசுமா அங்கு இல்லாமையே உணர்ந்தேன்.

“எங்கே அக்கா குசுமக்கா?” என நாத்காலியில் அமர்ந்தபடி அக்காவிடம் வினவினேன்.

“குசுமக்கா நேத்துச் சாயங்காலமே வீட்டுக்குப் போயிட்டாவே அவசோட மாமாக்கு கடுமையான வருத்தமெண்டு அவளின் அப்பா வந்து கூட்டிப் போனார்.”

நான் ஒன்றுமே பேசாது மௌனம் சாதித்தேன்.

அக்கா தான் மீண்டும் பேசி னாள்.

“குசுமக்கா சொன்னா” தான் போயிட்டதாக தம்பி கிட்டச் சொல்லச் சொல்லி”

நான் அமைதியாகத் தேநீரைப் பருகி குடித்தேன். அக்காவுடன் உரையாடுவது அவ்வேளையில் எனக்குச் சுவைக்கவில்லை. என்னுள் ஏதோ ஒரு வகையான சோகவுணர்வு மேலோங்கியது.

அதற்குப்பின் எனக்கு அடிக்கடி குசுமாவின் நினைவெழும். அக்காவிடம் அவளைப்பற்றி விசாரிக்கலாமென்றாலும் அதற்கு மனம் இடம் தருவதில்லை.

அவளைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் எனது உள்ளத்திற்கிளர்ந்தது. அன்றொரு நாள் நான் ஓவியந்தீட்டிக்கொண்டிருந்த போது, அவள் இரு கரங்களிலும் முகத்தைப் புதைத்தபடி என்னை நோக்கிய நோக்கு எனது மனதை விட்டு அகலவே இல்லை. அவள் அருகிலிருந்தால் எவ்வளவு இன்பகரமாயிருக்கும் என உள்ளம் ஏங்கியது.

நாளுக்கு நாள் அவளைச் சந்திக்கும் வேட்கை அதிகரிக்கலானது. அக்கா விடுமுறை முடிந்து பாடசாலைக்குத் திரும்பி விட்டாள். அவளிடமிருந்து குசுமக்கா பற்றி அறிந்துகொண்டால் என்ன என்று எனக்குத் தோன்றும். அதே வேளையில் ஏதோ வொரு பயமும், வெட்கமும் அதைத் தடுக்கும்.

அவள் என்னை மறிந்து தான் விட்டிருப்பாள். அவளுக்கு என்னுடைய நினைவு எப்படி இருக்க முடியும்? எனது மனம் சோகத்தால் நிரம்பிவழிகிறது.

நன்றி: சிவப்பு ரோசா மலர் (சிறுகதைத்தொகுதி.)

இவரும் ஒரு போக்கு!

முத்து ஒரு முற்போக்கு வாதி; முழங்கிவார் வீதிக்கு வீதி; அத்தனைக்கும் பின் அங்கு

ஆலயத்தின் வெளி நிற்கு போர்க்கு முத்துவே முதல் பிரதிவாதி! — சிவபாலன்

★

கவலை

உன் கையிற் கடிகாரம் உள்ளத்திற் பெருமகிழ்வு என் கைகள் வெறும் கைகள் என்றாலும்— எனக்குக் கவலையில்லை! ஏனென்றால், கைகளே யில்லை அவனுக்கு!

—எம். எச். எம். சம்ஸ்

★

அடுத்த இதழில்.....

★ சிறப்புப் பேட்டி

இரா. சிவலிங்கம்

★ பரிபூரணன் எழுதும்

தெய்வ தரிசனம் சிறுகதை மற்றும்

இப்பால் ஆகியோர்

எழுதுகின்றனர்.

விமர்சனப் போட்டியில்

பரிசு பெருபவர்

செல்வி

தேவமனோகரி கதிர்வேல்

பண்டாரநாயக்க மாவத்தை

கொழும்பு

வெத்துலகச் சாந்தியு.

பேராசிரியர் கலாநிதி,
க. வித்தியாநந்தன் பேட்டி:

சந்திப்பு:

பா. சிலகடாட்சம் B. S. C

பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் விரிவுரையாளர்கள் மத்தியில் "வித்தி" என்ற செல்லப்பெயருடன் திகழ்பவர் பேராசிரியர் கலாநிதி. க. வித்தியாநந்தன் அவர்கள். பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைமை நடாத்தும் பேராசிரியர்வர்கள் பல படைப்பாளிகளையும் திறனுய்வாளர்களையும் பேராசிரியர்களையும் கூட உருவாக்கி சுழத்தமிழ்வுலகுக்களித்த பெருமைக்குரியவர். சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் வழி நின்று தமிழ் வளர்க்கும் இவர் அழிந்துபோகும் நிலையிலிருந்த சுழத்துத் தமிழ் நாட்டுக்கூத்து மரபினை மீட்டுப் புத்துயிர் வழங்கியவர்.

'தமிழமுது'க்காக பேராசிரியரைப் பேட்டிக்காண மும் முறை முனைந்தபோதும் எனக்கேற்பட்ட தவிர்க்க முடியாத தடைகளால் நான்காம் முறைதான் அவ்வரிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிட்டியது. குறித்த நாட்களில் செல்லாத போதும் என்னைக் கண்டவுடன் மனம் சுளிக்காது ஆதரவுடன் வரவேற்றுத் தமது விடை மதித்தற்கரிய நேரத்தில் ஒரு மணித்தியாலத்தை எனக்கு வழங்கிய அன்னாரின் நல்லுளப்பாங்கு அவரின் இயல்பான சால்பினை நிறுவிற்று. இச்சந்திப்பின்போது விரிவுரையாளர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களும் உடனிருந்தார். உரையாடல் தொடங்கியது.

கேள்வி:- தங்கள் தமிழ்ப்பற்றுக்கும் தமிழ்ராய்ச்சிக்கும் வித்திட்ட முன்னோடிகளாக எவரைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

பதில்:- எனது தந்தையின் வழியில் சட்டம் பயில முயன்ற என்னைத் 'தமிழைச் செய்யடா' என்று அன்புடன் வற்புறுத்தித் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகச் செய்யக் காரணமாக இருந்தவர் என்ற மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையவர்கள், பல்கலைக் கழகத்தில் எனது மூன்றாவது கல்வியாண்டில் அதாவது 1944ல் தான் சுவாமி விபுலானந்தர் வந்தார். யாப்பு, பிரபந்தங்கள் முதலியவற்றில் மிகவும் திறமை பெற்றிருந்த சுவாமியும் எனக்குத் தமிழறிவூட்டியவர்களில் முக்கியமானவர்.

கே:- தங்கள் மாணவர்களாக இன்று இலக்கியத்துறையில் பிரகாசிப்பவர்கள் பற்றி.....

ப:- தனிப்பட்ட முறையில் எவரையும் குறிப்பிடுவதற்கில்லை. எனது மாணவர்கள் இன்று பேராசிரியர்களாக, பத்திரிகையாசிரியர்களாக (விரகேசரி, தினகரன் ஆசிரியர்கள் உட்பட) இலக்கியச் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களாக இருக்கின்றார்கள் என்றபோது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கின்றது.

கே:- பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை மூலம் தமிழ்ராய்ச்சியில் எவ்வெச் சாதனைகள் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளன?

ப:- பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ராய்ச்சிக்கென ஒரு தனித்துறையிலலை. பிரசுர வசதிகளும் இல்லை. தனிப்பட்ட முறையில் தான் ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இலங்கைப் பேரரசு வழக்கைப்பற்றியும் மக்களின் வாழ்க்கைமுறை பற்றியும்

யும் மேற்கொள்ளப்படும் ஆராய்ச்சிகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவைகளாகும். மேலும் இலக்கிய வரலாறு, வரலாற்றிலக்கணம், சாசன வியல், ஒப்பியல் இலக்கியம் ஆகியவற்றில் நடைபெறும் ஆராய்ச்சிகள் தமிழகத்திற்கும் வழிகாட்டிகளாக அமைகின்றன என்று எண்ணும் போது நாம் பெருமைப்படாமல் இருக்கமுடியாது.

கே:- நீங்கள், நடந்து முடிந்த உலகத் தமிழ்ராய்ச்சி மகாநாடுகள் மூன்றிலும் பங்குபற்றியுள்ளீர்கள். அவை பற்றி உங்கள் கருத்து.....

ப:- உண்மையில் 'பாரிஸ்' மாநாடுதான் முழுக்க முழுக்க ஆராய்ச்சியுடன் திகழ்ந்தது. கோலாலம்பூர் மாநாட்டினை அடுத்ததாகக் குறிப்பிடலாம். சென்னை மகாநாட்டைப் பொறுத்தவரை அதில் தமிழக அரசு சேர்ந்து கொண்டதாலும்

பேராசிரியர், வித்தியாநந்தன்

தமிழ் விழிப்புணர்ச்சியும், அரசியலும் கலந்து கொண்டதாலும் பலரும் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு தமிழ் விழாவாக அது அமைந்தது. ஆராய்ச்சியும் அதில் ஒரு அங்கமாக இருந்தது.

கே:- திறனாய்வு ஆராய்ச்சி என்பவற்றின் அளவுக்கு ஆக்க இலக்கியத்துறையிலும் பலகலைக்கழகத் தமிழ்த் துறை பங்கெடுத்துள்ளதா?

ப:- பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நாவல், நாடகம், கவிதை என்பவற்றைப் படைத்துள்ளார். இன்றும் சில விரிவுரையாளர்கள் திட்டீநாதன் உட்பட சிறுகதை, கவிதை முதலியவற்றைப் படைத்துவருகிறார்கள்.

(இச்சமயம் உடனிருந்த விரிவுரையாளர் கி. தில்லைநாதன் 'ஏன்சேர் நீங்கள் ஆக்கிய Folk Drama பற்றியும் குறிப்பிட்டலாமே' என்றார்).

கே:- பல்கலைக் கழகத்திற்கு வெளியேயுள்ள தமிழறிஞர்களுக்கு கௌரவ கலாநிதிப் பட்டங்கள் வழங்குவதில் தமிழ்த்துறை பின்தங்கியுள்ளதாக ஒரு அபிப்பிராயம் நிலவுகின்றது. தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியரும் என்ற முறையில் இதுபற்றிய தங்கனது...

ப:- பல்கலைக் கழகத்திற்கு வெளியேயுள்ள சிங்கள அறிஞர்கட்குத் தரப்பட்டுள்ள கலாநிதிப் பட்டங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் தமிழ்ப்பீடம் இவ்விடயத்தில் மிகப் பின்தங்கியுள்ளதென்ற கூற்று ஏற்கப்படவேண்டியதே. உதாரணமாக மகாவித்துவான் சி கணேசையருக்குக் கலாநிதிப் பட்டமளித்துக் கௌரவித்திருக்கலாம். இனிமேல் இத்தகைய தவறுகள் நிவர்த்தி செய்யப்படும். இன்றும் பல்கலைக் கழகத்தால் கௌரவிக்கப்படவேண்டிய தமிழறிஞர்கள்

வெளியே ஓரிருவர் இருக்கிறார்கள்.

கே:- இலக்கியம் கலை சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் ஈழத்தினர் தமிழகத்தினை விட எவ்வெத்துறையில் முன்னிற்கின்றனர்?

ப:- கவிதை சிறப்பாக ஓசையைப் பொறுத்தவரை ஈழத்துக் கவிஞர்களது படைப்புக்கள் முன்னனியில் உள்ளன. கவிதை நாடகம் ஈழத்தில் சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றது.

சிறுகதைகள் அளவில் குறைவாக இருப்பினும் தரச்சிறப்பில் உயர்ந்துள்ளன. சமுதாயப் பார்வையுடன் எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

பரதநாட்டியம் இங்கு தனது தூய்மை கெடாமல் மிளிர்கின்றது.

அண்ணாவி மரபு நாடகம் நாட்டுக்கூத்து ஆகியன இங்கு தனிச்சிறப்புடன் திகழ்கின்றன. நாடகங்களைப் பொறுத்தவரை மேடை உத்திகள் பல இந்தியாவில் கையாளப்பட்டுவருகின்றபோதிலும் சினிமாவின் பாதிப்பு அவற்றில் அதிகம். இங்கு வெளியிடப்படும் இலக்கியப் பத்திரிகைகள் வியாபார நோக்கின்றி ஆர்வம் காரணமாக வெளியிடப் படுவதால் தரமுயர்ந்து காணப்படுகின்றன.

இலக்கியத் தரம்பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்ச்சி இங்கு காணப்படுகின்றது.

கே:- புதுக்கவிதை வசன கவிதை என்பவைபற்றி.....

ப:- எவரும் தம் கருத்தை வெளியிடுவதற்குத் தமது ஆற்றலுக்கமைய பல்வேறு சாதனங்களை உபயோகிக்கலாம். ஆனால் அவற்றின் தரத்தைக் காலம்தான் நிர்ணயிக்கவேண்டும்.

கே:- நாடகத்துறை தமிழில் எப்படி முன்னேறியுள்ளது?

ப:- பிறமொழி நாடகங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் தமிழில் நாடகத்துறை முன்னேறவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான்

வேண்டும். இதற்குக்காரணம் தமிழில் நல்ல நாடகாசிரியர்கள் இன்னமும் தோன்றவில்லை என்பதேயாகும். இதனால்தான் பல தழுவல் நாடகங்கள் வரலாற்று நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இச்சமயம் பேராசிரியவர்கள் திறமைமிக்க சில எழுத்தாளர்கள் ஆக்கத்துறையில் தம் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தாது இலக்கியத்துக்குப் புறம்பான அலுவல்களில் ஈடுபடுவதால் ஆக்க இலக்கியத்திற்கேற்பட்டுள்ள 'விபத்து' பற்றி மனம் நொந்து பேசினார்.

கே:- ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் அரசியலணிகளிற் சேர்ந்து பிளவு பட்டுள்ளமைபற்றித் தங்கள் கருத்துஎன்ன?

ப:- சில காலத்தின் முன் இத்தகைய பிரிவினைகள் அருவருக்கத்தக்க முறையில் உச்சகட்டத்தை அடைந்திருந்தன. தற்போது இவை குறைந்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அரசியலை வலுக்கட்டாயமாக இலக்கியத்தில் திணிக்க முயல்வதும், அரசியலை, இலக்கியவளர்ச்சிக்கென அமைக்கப்படும் நிறுவனங்கட்குள் கொண்டு செல்வதும் தவறானவை என்றே நான்கருதுகிறேன்.

கே:- தென்னகப்பத்திரிகைகளைத் தடை செய்வதன் மூலமே ஈழத்தில் தமிழ்ப்பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சியடைய முடியும் என்னும்

சிவகடாட்சம்

கருத்து ஏற்புடைத்து எனத் தாங்கள் கருதுகிறீர்களா?

ப:- தடை செய்வதன் மூலம் ஈழத்தில் பத்திரிகைகளை அதிக அளவில் வெளியிடலாம். தரமான தமிழகப் பத்திரிகைகளைத் தடை செய்யக் கூடாது. தடை செய்யவும் முடியாது.

கே:- விற்பனையை அதிகரிப்பதற்காகப் போட்டியிட்டுக்கொண்டு இன்றையதின, வார இதழ்கள் அரசியல் வாதிசுளுக்கும், சினிமா நடிக நடிகையர்களுக்கும் முக்கியம் தந்து நல்ல இலக்கியப் படைப்பாளிகளைப் புறக்கணித்து வருகின்றன வென்று குற்றம் சாட்டப்படுகின்றனவே. அது பற்றித் தாங்கள்.....

ப:- ஆரம்பத்தில் ஈழத்துப் பத்திரிகையாளர்கள் இலங்கை எழுத்தாளர்களைப் புறக்கணித்து இந்திய எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை வெளியிட்டன. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியைத் தொடர்ந்து இந்நாட்டு எழுத்தாளர்கட்கு வாய்ப்புக்கிட்டியது. தற்பொழுது அந்த இடத்தைச் சினிமாவும் கொலை, குற்றம் சம்பந்தப்பட்ட

செய்திகள் பிடித்துக்கொண்டன. வியாபாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு பத்திரிகைகள் நடத்தப்படுவதாலும் பெரும்பாலானவை தமிழரல்லாதோரால் நடத்தப்படுவதாலும் இக்குறைகள் இருந்துகொண்டேயிருக்கும். வார வெளியீடுகளை யாவது வியாபாரத்தை முக்கியமாகக் கருதாமல் இலக்கிய மஞ்சரினாக வெளியிடவேண்டும். அத்துடன் வாசகர் தரமும் உயரவேண்டும்.

கே:- தமிழ்முது பத்திரிகை மேலும் வளரத் தாங்கள் கூறும் ஆலோசனைகள் யாவை?

ப:- சிலப்பத்திரிகைகளைப் போல இலக்கியத்தையோ கலையையோ தனிப்பட்டவர்களது விருப்பு வெறுப்பு கட்டுகோ இயக்கங்களின் விருப்பு வெறுப்புக்கட்கோ இலக்காகாதவாறு பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ii கருத்து வித்தியாசத்திற்கு மதிப்பளிக்கவேண்டும்

iii பத்திரிகையில் வெளியரும் கதை, கட்டுரைக்கான முழுப்பொறுப்பையும்

பத்திரிகை ஆசிரியர் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கதை, கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துக்கட்குத் தாம் பொறுப்பில்லை சென்று பத்திரிகை யாசிரியர் கூறலாகாது. ஒருகுறிப்பிட்ட கட்டுரையாளரின் கட்டுரையை வெளியிட்டதன் காரணமாக ஒருகுறிப்பிட்ட பத்திரிகை "ஒரு கட்சிச் சார்பான பத்திரிகை" யென்ற பெயரைப் பெற்று அதனால் தனக்கு வந்திருக்கவேண்டிய நூறு சந்தாதாரர்களை இழந்துள்ள தென்பதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

iv இலக்கிய வாசகர் பேரவையொன்றை நிரந்தரமாக அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

v இலக்கியம் தனிமனிதனைப் புண்படுத்துவதாக அமையக் கூடாது.

எனது வினாக்களுக்கு தெளிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் விடையளித்த பேராசிரியரவர்கட்குத் தமிழ்முதின சார்பில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு விடைபெற்றேன்

மஹாகவிக்கு.....

(3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மஹாகவி பல துறைகளிலே முயற்சிசெய்து வெற்றிகண்டுள்ளார். குறும்பா, விஜ்ஜப்பாட்டு, ஆகியன ஈழக்கவிஞன் ஒருவனின் புதிய சாதனைகளாகும். 'கோடை' 'புதியதொரு வீடு' முதலியவை கவிதைநாடகத் துறையிற் சிறந்த சாதனைகளாகும்.

மஹாகவியின் பூதவுடல் மறைவினாற் கலங்கி நிற்பவர்கள் அன்றாது 'ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்', 'சடங்கு', 'கல்லழகி', 'கந்தப்ப சபதம்', முதலிய காவியங்களையும், 'திருவிழா', 'கோலம்', 'பொய்மை', 'முற்றிற்று' முதலிய நாடகங்களுக்கும் பிற தனிக் கவிதைகளையும் நூலுருவிற கண்டாற் சிறந்த மகிழ் வெய்து வரார்கள்.

தமிழ் தற்கால

(9-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மேடைப்பேச்சு என்னும் கலையிலுள்ள பல்வேறு போக்குகளும் விசேட முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இறுதியாக, தமிழ் இலக்கியமானது தமிழ் நாட்டுடன் மட்டுமே அடங்கிய ஒன்றல்ல என்பது மறக்கப்படலாகாது. சில குறிப்பிட்ட வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தாலுங் கூட இலங்கையிலும் மலேசியாவிலும் ஒருபோருடைய அபிவிருத்திகள் உள.

தொகுத்துக் கூறுவதானால் மேற்கிலே பயிலப்படும் ஒவ்வொரு இலக்கிய வனக்கும், தமிழில் உயிர்ப்புள்ள தற்கால இலக்கியம் இருக்கின்றது. தவிர்க்க இயலாத வகையில் மேற்கின் செல்

வாக்குகள் தெளிவாக உள்ளன. ஆனால், சிறந்த ஆக்கங்களின் மணம் நிச்சயமாகத் தமிழே.

மன்னிப்பு

(7ம் பார்க்கம் தொடர்ச்சி)

உனக்கும் பசி. எனக்கும் பசி போய்ச் சாப்பிடுவம்...''

அவன் குனிந்து சின்னக் குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு பெரிய குழந்தையின் கையைப் பிடித்தபடி அவன் தொடர்ந்து வர வெளியே வந்தான். திண்டில் அவன் வைத்த கத்தி இருளில் பளபளத்தது. அவன் அதைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

இந்தப் பகுதியில் நேயர்களின் கேள்விகளுக்குப் பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் பதிலளிக்கச் சம்மதம் தெரிவித்துள்ளார். நேயர்கள், கேள்விகளை 'தமிழமுது'. 101, வேக்கந்தை வீதி, கொழும்பு-2 என்ற விலாசத்துக்கு அனுப்பி வைக்கவும். கேள்விகள் கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமாகவும், அதேநேரம் உரத்த சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவும் அமைதல் விரும்பத்தக்கது.

கேளுங்கள் தரப்படும்

கே: எழுத்தாளனையும் பொதுவான இரசனையையும் சினிமா, எவ்வாறு, எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கின்றது? எஸ். கந்தசாமி, வவுனியா.

ப: நம்முடைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களிலே அநேகர் சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினை தொடர்பு படுத்திச் சிந்திக்கத் தவறிவிடுகின்றார்கள். சினிமாவைப் பொழுது போக்குச் சாதனம் என்றும், இலக்கியத்தைக் கலை விவகாரம் என்றும் வகைப்படுத்தும் ஒரு போக்கும் வளர்ந்து விட்டது. இதனைச் சுட்டிக்காட்டும் முகமாக 'எஸ். பொ. அறிக்கை'யில் வருமாறும் எழுதியிருக்கின்றேன்:

...ஆதியில் மனிதன் அபிநயத்தின் மூலமும், முகபாவத்தின் மூலமும் தன் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தினான். பின்னர் ஒலிகளும் புகுந்து கொண்டன. ஒலி மொழியாக வளர்ச்சி பெற்ற போதிலும், முகபாவங்கள் மூலம் கருத்தை ஊகிக்கும் வழக்கம் தொடர்ந்தது. ஆனால், அச்சுக்கலை வேகமாக வளர்ந்ததின் மூலம் மனித முகங்கள் படிக்க முடியாதன வானவாகிவிட்டன. இதனாலும், சொற்களின் செல்வாக்கு உயரலாயிற்று சிந்தனை சார்ந்த துறைகளிலே இப்பண்பினால் துரித முன்னேற்றம் ஏற்படலாயிற்று என்பது உண்மையே. அங்க அசைவுகள் மூலமும் சொல்லிலே வடிக்க இய

லாத அக உணர்வுகளையும் அநுபவங்களையும் வெளிப்படுத்த அச்சுக்கலை உதவவில்லை. இது பெரும் இழப்பாகும். நவீன மேற்கத்தைய ஒலியத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். கோடுகள், கனசதுரங்கள், வட்டங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் மனித உருவங்களை வரையும் பண்பு மேலோங்கிவிட்டது. இப்போக்கு மரபு ரீதியான மனித உருவத்தைச் சிதைத்துவிட்டது. இதனாலும், இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த இழப்புகளை ஈடுசெய்யும் ஓர் அரிய கலை சினிமா என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. உருவத்திலே சினிமா நாடகத்தை ஒத்திருந்தாலும், இரண்டிற்கு மிடையே உள்ள ஒரு மைப்பாட்டிலும் பார்க்க வேறுபாடுகளே அதிகம்.

எஸ். பொன்னுத்துரை

குருடனாலும் நாடகத்தை ரசிக்கக்கூடிய அளவுக்குச் சொல்லின் ஆதிக்கம் அதிலே இருக்கின்றது. ஆனால், சினிமா ஒலியத்தைப் போன்றே கட்புலனை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இன்னொருவகையிலும் சினிமா உயர் கலையாக மலர்ந்துள்ளது. வெளியை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒலியம், சிற்பம், கட்டடம் ஆகிய கலைகளையும், காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இசை, நாடகம் ஆகிய பிறதளக் கலைகளையும், ஒளியை ஊடமாகக்கொண்டு ஒன்றிணைக்கும் கலையே சினிமாவாகும். சினிமாவிலே பாத்திரங்களை நயமுடன் கையாள முடியும். அத்துடன், சினிமா கதை அம்

சத்தினை அதிகமாக வற்புறுத்துகின்றது. இதனால், நல்ல சினிமாவைப் பார்க்கும் பொழுது கவிதா உணர்ச்சியும் ஏற்படுகின்றது. கால-வெளித் தொடர்புகளைச் சினிமா கையாளும் மேன்மையை ஏவவேபிரஸ்தாபித்துள்ளேன், சினிமாவைப் பார்ப்பதற்கு ஏன் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள்? அன்றாட வாழ்க்கையிலிருந்து மறைந்தோடுவதற்குச் சினிமா உதவுகின்றது என்பது மட்டுமல்ல, நவீன நாகரிக வாழ்க்கையிலே இழந்த எதையோ தேடும் நாடலும் தூண்டுகின்றது. நித்திரைக்கும், சினிமாவுக்கும் இருள் தேவைப்படுகின்றது. இருளினால் கால-வெளி உணர்வுகளிலே மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. கனவு நிலைக்கும், சினிமா பார்க்கும் நிலைக்கும் ஓர் ஒற்றுமை இருக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு பாணி கவித்துவமான பாணி என்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. ஏனைய கலைகள் ஓர் எண்ணத்துடன் தொடங்கி, அதனைச் சடப்பொருள்கள் மீது திணிக்கின்றன. ஆனால், சினிமா சடப்பொருள்களுடன் தொடங்கி எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது...

இவற்றிலிருந்து சினிமா இலக்கியக்கலையை எவ்வாறு பாதிக்கவல்லது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். இலக்கியக் கலையைப் பாதிக்கும் ஒன்று எழுத்தாளனையும் இரசனையையும் எவ்வாறு பாதிக்கவல்லது என்பது ஊகத்திற்கு விடப்பட்ட ஒன்றன்று!

கே: கடந்த ஒரு பத்து ஆண்டுகளில் வெளிவந்த நாவல்களுள் தங்களுக்குப் பிடித்தமான இரண்டினைப் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

பொ. தங்கராசா, சரவணே. தி. ஜானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்'. சுந்தரராமசாமியின் 'ஒரு புளிய மரத்தின்கதை' ஆகிய இரண்டு (20ம் பக்கம் பார்க்க)

எடுபாடு

—முருகையன்—

நாடகமாந்தரி: மகாதேவன், சகாதேவன், பிரதமர்
ஒருவன், மற்றவன், பிறிதொருவன்.

சகா: (செருமல்) மகாதேவா அண்ணே!
மகா: (உற்சாகத்துடன்) வணக்கம்;
வருக சகாதேவா!

சகா: நாளை சனங்கள் திரள் திரளாய்
மைதானம் முட்ட நிரம்பி வழிவார்கள்.
எப்படித்தான் தப்ப இயலும்? இரவிருட்டிற்
களளமாய் ஒடிக்கடப்போம் ஊர் எல்லையை
நாம்.

மற்றுமொரு நாட்டை அடைவோம்;
அடைந்து விட்டால்,
சற்றும் இல்லை அன்றோ பயங்கொள்ளச்
சந்தர்ப்பம்?

மகா: ஓடவா? சீ, அதனை ஒப்பேன் சகா
தேவா!

சகா: அப்படியானால் இவர்கள்
விடார்களடா.

மகா: என்னதான் செய்து விடுவார்கள்?

சகா: ஏ, அவர்கள்

தின்ன உனக்குத் திறமான சாப்பாடு
சொன்னபடியே தொடர்ந்து கொடுத்தார்
கள்.

அந்த மலையை அலுங்காமல் உன்னுடைய
சொந்தத் தலையாற் சுமப்பதாய்ச்

சொல்லிவிட்டாய்.
நம்பிய ஊர் மக்களே நான் தோறும் பால்,
முட்டை,

கோழி, சுருக்கள், கொழுக்க வைக்கும்
நெய்க்குடங்கள்

தாழி நிறையத் தயிர், வெண்ணெய்,
மீனெண்ணெய்

எல்லாமே தந்தார்; எடுத்து விழுங்கி
வந்தாய்.

ஏன் இவற்றைச் செய்தார்கள் இவ்வூரார்?

மகா: (சகாதேவன் பேச்சை அதிகம்
பொருட்படுத்தாத தோரணையில், கேலி
யான அக்கறையுடன்) ம் ம்! சொல்லு.

சகா: நீ கொழுப்பாய்; பின்பு,
நிருணயித்த தேதியிலே

போய் எடுப்பாய் அந்த மலையை; தலைமீதில்
வைப்பாய்; சுமப்பாய்—மகிமை பெறும்

இந்தச்
சிற்றூரும்!—இந்த ஒரு சிந்தனையால்
அல்லவோ

தாராளமாய் உனக்குத் தந்தார்கள்
சாப்பாட்டை?

பாராளுமன்றத்திற் பாசு பண்ணி, உன்
பொருட்டாய்

மானியமும் பெற்று வழங்கினர் கூசாமல்:
எல்லாம் எடுத்து முழுதும் விழுங்கிவிட்டாய்

மகா: என்பொருட்டாய் ஊரார்

இசைந்து வழங்கியது
தின்பதற்குத் தானே! சிறந்த மனத்துடனே
அன்புடனே தந்த அவற்றை நிராகரித்தல்
தக்க செயல் அல்லவே! தர்ம விரோதம்
அன்றோ?

சகா: இன்னும் உனக்கு விடம்!

மகா: பின், வேறென்ன?

சகா: என்ன விதமாய் மலையைச்
சுமப்பாய் நீ?

மகா: காத்திருந்து பாரென்.

சகா: ஆம், காலை சரி எட்டரைக்கே
இந்த நிகழ்ச்சி இனிதே தொடங்குமாம்.
எங்கள் அமைச்சர் அவையில் இருக்கின்ற
ஒன்பது பேரும் ஒருங்கே வருவாராம்.
மைதான வாசல் வளைவு வெளிப்புறத்தில்
வைத்திருக்கும் குத்து விளக்கில், சரியாக
ஒன்பது வெள்ளைத் திரிதிரித்துப்

போட்டுவிட
மேலிடத்தின் உத்தரவு — வெள்ளிக்கிழமை
யன்று

வந்ததாம்; சொன்னார், வரதப்
பெருமானார்

மகா: ஒவ்வோர் அமைச்சருக்கும்
ஒவ்வோர் திரியாமா?

சகா: அப்படித்தான் அண்ணே,
அமைப்பாளர் ஏற்பாடாம்.

மகா: பின்னர் தான் எங்கள் பிரதமர்
பேசுவரோ?

சகா: நீயும் ஒரு பேச்சு நிகழ்த்தவா
போகியும்?

மகா: காத்திருந்து பாரென்; கடுகளவும்
நான் தயங்கேன்;

சொன்னபடியே செயலை, முடிப்பேன் நான்
சகா: உண்மையா அண்ணே?

(நடுக்கம் குரலிலே தென்படுகிறது)

மகா: உடலேன் நடுங்கு'து?

சகா: அவ்வளவு பென்னம் பெரிய மலை
முழுதும்

தாங்குதற்கு வல்ல தலைமை உடைய
உன்முன்

நிற்க எனக்கே பயமாய் இருக்கி'தண்ணே,
மகா: அஞ்சாதே, அஞ்சாதே;

ஆறுதலாய்ப் போய் வருக, தம்பீ!

சகா: மகான் நீ, தளர்ச்சி அறியாதாய்
[சன இரைச்சல்; பரபரப்பு]

ஒரு: எங்கே மகாதேவர்?
மற்: இன்னும் வராதமைக்குக்
காரணங்கள் என்ன?

ஒரு: கயவரைப் போல் அல்லவா
ஏமாற்றி விட்டார்?

சகா: இழித்துப் பழிக்காதே.
சொன்னபடியே மலை சுமப்பார்,

கண்ணியவான்.

ஒரு: கண்ணியவான் என்றால். ஏன்

காலத்தைத் தாழ்த்துகின்?

சகா: ஏதும் தடைகள், எதிர்பாரச்

சங்கடங்கள்

நேர்ந்திருக்கக் கூடும்.

மற்: ஒ, நித்திரையாய்ப் போயிருப்பார்

பிறி: காலைப் பொழுது புலருமுன்பு—

நாலரைக்கே

தூக்கம் விடுக்கும் பழக்கம் உடையவராம்.

மற்: அப்படியா?

சகா: ஆமாம். அவர் அருகிற் சோம்பல்

என்ற

கெட்ட குணம் நண்ணுதே! எட்ட

விலகிவிடும்.

சீரியர் ஐயா மகாதேவர்.

பிறி: வந்திடுவார்.

மற்: வந்துவிட்டார், அங்கே

சகா: மகாதேவர்.

பிறி: மாதேவர்

[மேடைச் சொற்பொழிவுத் தொனியில்]
அன்பர்களே! நாங்கள் அனேக

விநாடிகளாய்க்

காத்திருந்து பார்த்த கனவான்—

மகாதேவர்

வந்துவிட்டார்; நீங்கள் மனமகிழ்ந்து

பாராட்டும்

வண்ணம் மலையைச் சுமப்பார்; அது கண்டு

மிக்க பெருமிதமும் வீரியமும் நீர் கொள்வீர்

எங்கள் இந்தப் பொன்னூர் எழுச்சி மிக

அடையும்.

மெய்வல்லுநர்க்குள் மிகவும்

உயர்ந்தவராய்த்

தூக்கி மலையைச் சுமப்பார் மகாதேவர்.

யார்க்கும், எவர்க்கும், இது நாள் வரைக்கும்,

எங்கும்

காணக் கிடைக்காத காட்சி ஒன்றைக்

கண்டுவப்பீர்.

ஐந்து 'மயில்' சுற்றளவை உடையதுவாய்,

பொந்து பொள்ளஸ் இல்லாப் பொலிவும்

படைத்த இந்தக்

குன்றைச் சுமப்பார் குணுளர் மகாதேவர்.

இன்றிதற்குப் பின்னர் எமது

குறைகளெல்லாம்

ஆதவனைக் கண்ட பணிபோல் அகன்று விடும்.

அன்னியர்கள் அஞ்சி அடங்கி விடுவார்கள்.

பின்னர் எமக்கெல்லாம் பேருதவி

செய்வார்கள்.

வேலையின்மை திரும்; விளைச்சல் பெருகி

வரும்.

ஆலைகளில் எல்லாம் அதிகரிக்கும் உற்பத்தி.

மேற்சொன்ன நன்மை எல்லாம் மேதை

மகாதேவர்

ஆச்சரிய வல்லமையால் ஆகி வரும்;

அஞ்சாதீர்.

வாழ்த்துங்கள் இந்த மகானை; மலை சுமக்கும்;

கீர்த்தியினைப் போற்றி நின்று கீதங்கள்

பாடுங்கள்;

(பேச்சு முடியப் போவதற்கு அறிகுறியாகக்

குரலைத் தாழ்த்தி)

இப்போது, நாங்கள் இரண்டாண்டு

காலமாய்க்

காத்திருந்த அற்புதத்தைக் காட்டும்படி

வேண்டி

மெய்வல்லுநரை மிகவும் பணிகின்றேன்.

(படாடோபமாக, காட்சியைத் தொடக்கும்

பாணியில் சடாரென்று)

சாண்டோ மகாதேவர்!

[சன இரைச்சல்; பரபரப்பு அதிகமாகிறது]

சகா: சத்தம் ஏன் கூச்சலிட

வேண்டாம்.

பிறி: அமைதி!

மற்: விடுங்கள்; அவர் பேசட்டும்.

ஒரு: பேசட்டும் மாதேவர்.

சகா: பேசட்டும்; பேசட்டும்.

ஒரு: ஆரப்பா அங்கே? அதுக்குள்ளே

நீ குறுக்காற்

போய் ஏன் தொலைக்கிறாய்?

மற்: பொத்து வாய்.

மகா: (உரத்து) நண்பர்களே!

[சன இரைச்சல் சிறிது தணிந்தது]

ஒரு: சத்தம் என்ன? வேண்டாம்.

மற்: சயிலென்ஸ்.

மகா: (மேடைச் சொற்பொழிவுத்

தொனியில்)

சகோதரங்கள்!

என்னருமை நாட்டில் இருக்கின்ற

தோழர்களே!

பல்லாயிரமாய்ப் பரந்து திரண்டிருக்

வந்துள்ளீர்; உங்களுக்கெம் வந்தனமே

தந்தனமே.

ஒரு: தூக்குங்கள் ஐயா!

மற்: சுமக்க இனித் தாமதமேன்?

ஒரு: (உரத்து) தூக்குங்கள் ஐயா!

மற்: (மேலும் உரத்து) சுமக்க

இனித் தாமதம் ஏன்?

மகா: உங்களுக்கும் வந்தனமே தத்த

னமே. தோழர்களே.

சகா: கேளுங்கள், கேளுங்கள்.

பிறி: கிட்டி நெருக்காதீர்.

மற்: தோள் உங்களுக்குத் துருதுருக்கும்

குன்றெடுக்க.

மகா: சற்றே பொறுங்கள்

சகோதர சங்காள்; எம் நாட்டின்

முட்டுப்பாடெல்லாம் முடிக்கின்ற

நோக்குடனே

வந்தேன் மலையைச் சுமக்கத்

துணிந்தவனாய்;

தந்தீர் எனக்குச் சகலவித

ஒத்துழைப்பும்.

சாப்பாடு தந்தீர்; சயனிக்க மஞ்சமுடன்

ஆர்ப்பாட்டம் இல்லா அமைதிமிக்க

வீடு தந்தீர்.

ஓய்வு நிறையக் கிடைக்க வசதி செய்தீர்

இத்தனைக்கும் நெஞ்ச

எழுச்சியொடென் நன்றிகளை

அர்ப்பணிக்கின்றேன்.

[வானதிரும் கைதட்டல்; மகிழ்ச்சி
ஆரவாரம்]

மற்: (வியந்து) அரிய குணசீலர்!

ஒரு: தூங்குங்கள் ஐயா!

மற்: சுமக்க இனித தாமதம் ஏன்?

மகா: மேலும் ஒன்று சொல்ல

விழைகின்றேன், தோழர்களே.

சகா: ஓலம் என்ன? கேளுங்கள்

உத்தமரின் சொற்பொழிவை.

மகா: இப்போது நான் இம்மலையைச்

சுமந்தவுடன்

எம்மை வருத்தும் இழிந்த பிரச்சினைகள்

யாவும் ஒழிய இனிய வழி பிறக்கும்.

தேவர்கள் போல் நாங்கள்

சிறப்பாக வாழலாம்.

உண்ணக் குடிக்க, உடுக்க, விளையாட

விண்ணுலகை ஒத்த விசித்திரங்கள்

கண்டுவக்க

வாய்ப்புப் பெருகும்; வறுமை

ஒழிந்து விடும்.

ஏய்ப்புத் தொலை; எதிலும் சுகம்

பிறக்கும்.

ஒரு: தூக்குங்கள் ஐயா!

மற்: சுமக்க இனித தாமதம் ஏன்?

பிறி: (சற்றே ஏமாற்றம் தலைகாட்ட)

நீட்டுக்குப் பேசினெடுகத் தொடருகிரர்

பாட்டுக்கள் பாடும் பழைய

புலவரைப் போல்,

மற்: தூக்கி மலையைத்! தலையிலே வையும்

ஐயா!

ஒரு: தூக்கு மலையை!

மற்: (உரத்து) சும சும மாதேவா.

பிறி: ஆடை களைந்து விட்டார்.

சகா: ஆகா! அவருடைய

கையிற் கிளம்பித் திரளும்

தசைநார் பார்.

கல்லுப் போல்... ஆகா! கரணை

கரணையாய் ..

பிறி: மூச்சுப் பிடிக்கும் முறுக்கைப்

பார், முத்தையா.

சகா: ஆச்சரியம் என்ன? அவர்

மலையைத் தூக்குவர் தான்.

ஒரு: தூக்குங்கள் ஐயா!

மற்: சுமக்க இனித தாமதம் ஏன்?

மகா: பார்த்துக்கொண்டிருக்கே

பதுங்குவதேன், தோழர்களே.

ஒற்றை மனிதன்-உடலில்

வலுவுடையேன்.

கட்டாயம் இந்த மலையைச்

சுமப்பேன், நான்.

ஆனாலும்.....

ஒரு: (துணுக்குற்று) என்ன அது, ஆனாலும்?

[முணுமுணுப்புகள் தொடங்குகின்றன]

மகா: நான் சுமப்பேன்

தன்னந் தனியே மலையை; அதில்

ஐயம் இல்லை.

என்றாலும்நீங்கள் எடுத்துச்

சுமத்திவிட்டால்,

தன்னந் தனியே மலையைச்

சுமப்பேன் நான்.

ஒரு: சீ, சீ - குடிலன்: சிறுமைக்

குணம் உடையோன்.

மோசடிக் காரன்; முறுகு மதி

படைத்தோன்.

மற்: தந்திர சாலி.

ஒரு: சகலரையும் ஏமாற்றி

வஞ்சித்து விட்டானே! மாண்பு

மிகுந்த எங்கள்

மந்திரிமார் கூடவா வஞ்சிக்கப்

பட்டார்கள்?

மற்: பார், பார். பிரதமரே

பாய்ந்தெழும்பிப் போகிரார்

சாண்டோவை நோக்கி.

ஒரு: சயிலென்ஸ்

பிர: (உறுக்கி) அடப் பாவி!

தூக்கு மலையை!

மகா: சுமப்பதற்கு நான் தயங்கேன்.

ஆரேனும் தூக்கிச் சுமத்தி

விடுங்கள் ஐயா

பிர: ஒப்பந்தம் என்ன? உடனே மலை தூக்கு.

மகா: தூக்குவேன் என்று நான்

சொல்லியுள்ளேன்? இல்லையே!

தூக்கிச் சுமத்தி விடுங்கள்,

சுமக்கின்றேன்;

ஒரு: நீ தான் பலவான், நெடுநாள்

உணவுண்டாய்

இந்த மலையை எடுத்துச் சுமப்பதற்காய்

மகா; யாகும் இங்கே இல்லையா?

ஏன்சுமத்தக் கூகிறீர்?

ஒன்றிரண்டு பேரால் இயலாதே

என்றாலும்

நூறு பேர் கூடி நொடிப்பொழுதில்

தூக்கிடலாம்.

பத்தாயிரம் பேர்-பல பேர் மலை தூக்கி

என்தலை மேல் வைத்து விட்டால்.

இம்மலையை நான் சுமப்பேன்.

ஒரு: பாவிப் பயலின் படுமோசடியைப் பார்

(கடுமையாக)

பிர: தேவையில்லை வாய்ச் சொல்.

செயலை உடன் முடி நீ.

மகா: தூக்கிக் கொடுங்கள்; சுமப்பதற்கு

நான் உள்ளேன்.

(கோபம் கொண்டு)

பிர: கைது செய்வீர், இந்தக் கயமை

படைத்தவனை.

மகா: சட்டப்படி நான் ஒரு பிழையும்

செய்யவில்லை.

பிர: ஒப்பந்தம்?

மகா: ஒப்பந்தம்! உண்மையிலே நான் அதிலே

தூக்குவேன் என்று உறுதி

அளித்துள்ளேன்?

இல்லை; சுமக்க எனக்கு முடியும் என்றே

சொல்லியுள்ளேன்; அந்த ஒரு

சொல்லை இங்கு பீறியதாய்

என்பிக்க யாரால் இயலும்?

இயலாதே!

ஆகையினால், சட்ட அமைவுப்படி

சிறிதும்

குற்றமில்லேன்.

[குசு குசுப்புகள்; முணு முணுப்புகள்-
இனிப் பேசியபயனில்லை என்ற உணர்வுடன்
மக்கள் கலைவதால், சில குரல்கள் தொலை
விலே சென்று தேய்கின்றன.]

பிர: (மன்னிப்புக்) கோரும் தொனியில்)
அன்பு குலவும் பொது மக்கள்!

ஏமாற்றப் பட்டோம் நாம் எல்லாரும்.

ஒரு: சீ, மடையன்.

பிர: மன்னியுங்கள்; இந்த மனிதனை
நாம் நம்பியது

வீண் என்றுணர்ந்து விட்டோம்;

வீட்டுக்குப் போய் இனிமேல்
ஓய்வெடுங்கள்; போங்கள்.

மந்: உலுத்தன் உவன். அப்போதே

நான் சொன்னேன் அன்றே,

நடக்காது வித்தை என்று?

ஒரு: ஏன், பின்னை வந்தாய்?

மந்: எடுபாட்டில் ஏமாந்தேன்.

மகா: எப்படி என் புத்தி, அடா?

சகா: எண்ணுயிரம் பெறும், போ!

அப்படியே வாயடைத்துப் போனார்

அனைவருமே.

மகா: பின் என்ன? எங்கள் பிரதமரும்

வாயடைத்துப் போனாரே!

சகா: ஆனால்.....

கேளுங்கள்...

(16ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

டுப்தமிழ் இலக்கியத்திற்
குக் கிடைத்துள்ள அருமை
யான ஆக்கங்கள். இன்று
தென்னகத்தில் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கும் தமிழ்க்
கதைஞர்களுள் இவ்விரு
வரும் முன்னணிக் கர்த்தாக்
கள் என்பதை நிறுவுவதற்கு
இந்திரண்டு நாவல்களுமே
போதமானவை. முந்திய
காலக்கூறுகளிலே வெளி
வந்த நாவல்கள் எதுவுமே
இவற்றின் தரத்திற்கு ஈடு
கொடுக்க மாட்டா.

கே: நீங்கள் கவிதைத்
துறையிலும் ஒரு கை பார்த்த
தால் என்ன?

கு: கணேசலிங்கம், ஸ்கந்
வரோதயக் கல்லூரி கன்னா
கம்.

ப: ஒரு கை பார்ப்பதா?
கவிதைத் துறையிலே ஒரு
கைபார்த்துத்தான் எழுத்
துத் துறைக்கே வந்தவன்
நான். இப்பொழுது கூட அத்
துறையில் ஒரு கை பார்ப்
பதற்கு எனக்கு ஆட்சேபம்
இல்லை. அதேத இதழில் பார்ப்
போமா?

மகா: பொறு, நீ; எதற்காக

வாட்டம் அடைந்து வருந்துகிறாய்?

யோசனையில்

ஆழ்ந்து போய் உள்ளாய்?

சகா: அடுத்துப் பிழைப்பதற்குப்

புத்தம் புதிய வழி ஒன்று இனி

வேண்டும்.

மகா: அத்தனை தூரம் அவலம் அடையாதே.

சகா: திட்டம் உண்டா ஏதும்?

மகா: சிறியதொரு திட்டம் உண்டு.

கட்சி ஒன்று கூட்டி நிதிகள்

வசூலிப்போம்.

சகா: மக்கள் வலையில் மறுபடியும் வீழ்வாரா?

மகா: பென்னம் பெரிய இலட்சியங்கள்

பேசி ஒரு

வேறு பிராந்தியத்தில் வீசி வலை

விரிப்போம்.

ஆட்சி மன்றத் தேர்தலுக்கும்

ஆட்களை நாம் போட்டுவைத்து

வேட்பு மனு தாக்கல் புரிவோம்;

அதனோடே

வேறு சுருதியில் வாய் வீச்சினையும்

மாற்றிடுவோம்

தேறு; வருத்தம் தெளி.

[ஒரு நாடோடிக் கதையைத் தழுவிது]

விடை

கர்ப்பத் தடை மாத்திரையைக்

கல்விப் பறந்தது காக்கை,

பிடித்துக் காரணம் கேட்டேன்-

“இன்று

குடியிருக்க மரங்கள்

குறைந்து விட்ட நகரத்தில்

கூப்பிட்டுச் சோறு போடும்

வழக்கம் செத்த பின்பு,

நாங்கள்

திருடுவதற்கு உகந்தது உங்கள்

திட்டமிடும் மாத்திரை தான்!”

எனப் பறந்தது,

எஸ். வைதீஸ்வரன்

நன்றி' தீபம்!

ஏகவிநியோகஸ்தர்

ஆனந்தா பீடி

திறம் கேக், மஸ்கற், விஸ்கற்
புரியாணி

மற்றும் உணவுவகைகள்
எங்களிடம் கிடைக்கும்

றஹ்மாணியா ஹோட்டல்

இல. 100, கடைவீதி,
வவுனியா.

தொலைபேசி: 514

திருமண வைபவங்களா? சடங்குகளா?

எந்த விழாவாயினும் சரி, சிற்றுண்டி
வகைகள் குறித்த நேரத்தில் ஓடருக்குச்
செய்து கொடுக்கப்படும் மற்றும் சுத்தமான
பால், தேநீர், கோப்பி யாவற்றுக்கும்
யாழ்ப்பாணத்திலேயே சிறந்த இடம்

லெட்சுமி விலாஸ்

சைவாள் ஹோட்டல்

205, சே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

வாசித்து விட்டீர்களா?

சிரித்திரன்

(நகைச்சுவை ஏடு)

விபரங்கட்கு:

67, பிரவுன் வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

எங்களிடம்

கட்டடத்துக்குத் தேவையான
பொருட்களும், மற்றும்

பெயின்டின்களும்
சகாய விலையில் எங்களிடம்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்

கருண ஸ்ரோர்ஸ்

மில் வீதி,
வவுனியா.

With the Best Compliments

E. SITTAMPALAM

223, 5th Cross Street,

Colombo.

வவுனியாவில் உழவு யந்திர உபஉறுப்புக்களும்
இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ரயர்கள், ரியூப்புக்கள்
மோட்டார் உறுதிப் பாகங்கள் ஆகியவை
கிடைக்கும் இடம்

சிற்றி ரிதேட் கோப்பறேசன்

மில் டிரேட்

வவுனியா.

101, வேக்கந்தை வீதி, கொழும்பு-2ல் வசிப்பவரான சி. மகாலிங்கம் அவர்களால்
சுதந்திரன் அச்சகத்தில், அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.